

СТИВЪН КИНГ

ХОРАТА ОТ 10 ЧАСА

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

1

Пиърсън се опита да изкрещи, но шокът стисна гърлото му и той успя да издаде само тих, сподавен стон — като човек, който стене в съня си. Той си пое дъх, за да се опита отново да извика, но преди да успее да го направи, една ръка се вкопчи като клещи точно над левия му лакът и силно го стисна.

— Ще направите грешка — каза един глас, който бе на човека, стискащ ръката му. Гласът бе тих, само една идея над шепота, и говореше право в лявото ухо на Пиърсън. — Много сериозна грешка. Повярвайте ми.

Пиърсън се огледа. Нещото, което бе предизвикало желанието му — не, необходимостта — да изкрещи, се бе скрило вече в банката, удивително безпроблемно и Пиърсън откри, че може да се огледа. Беше го сграбчил един красив и млад негър в кремав костюм. Пиърсън не бе се запознавал с него, но лицето му изглеждаше познато; той познаваше по физиономия повечето от странната малка група, която за себе си бе нарекъл Хората от 10 часа... както и те вероятно го познаваха.

— Видяхте ли го? — попита Пиърсън. Думите му прозвучаха като високо, пронизително и изтормозено скимтене и по нищо не напомняха за неговия обичаен самоуверен глас.

Красивият негър бе пуснал ръката му, когато се бе убедил, че Пиърсън няма намерение да вдига на главата си площадчето пред Първа бостънска търговска банка с диви викове. Пиърсън незабавно се пресегна и се вкопчи в китката на младежа. Сякаш не бе в състояние да живее повече без успокояващото докосване на другия човек. Красивият негър въобще не се опита да се отдръпне, само се вгледа за миг в ръката на Пиърсън, преди да премести поглед върху лицето му.

— Искам да кажа, вие видяхте ли го, наистина? Ужасно! Дори да е било грим... или някаква маска, За майтап...

Но не беше нито маска, нито грим... Нещото в тъмносивия елегантен костюм и петстотиндоларови обувки бе минало съвсем

близо край Пиърсън, почти се бе докоснало до него (да пази Бог! вметна един вътрешен глас, свивайки се в безпомощно отвращение) и той знаеше добре, че не е нито грим, нито маска. Защото плътта върху огромната издутина, която Пиърсън предположи, че представлява главата му, се движеше, различните части се движеха в различни посоки, като слоевете от разнообразни газове, обграждащи някоя планета гигант.

— Приятелю — започна красивият негър с кремавия костюм, — имате нужда от...

— Какво беше това? — намеси се Пиърсън. — Не съм виждал подобно нещо в живота си! Това беше нещо, което човек може да види на, де да знам, на шоу... или пък... или пък...

Гласът му престана да излиза от обичайното си място в главата му. Той сякаш се спущаше някъде от горе, над него, имаше чувството, че е паднал в някакъв капан или пукнатина в земята и този пронизителен, изтормозен глас като че принадлежеше на някой друг — някой, който му говореше от горе.

— Чуйте, приятелю...

Имаше и още нещо. Когато Пиърсън излезе навън през въртящата се врата преди няколко минути, с незапалена цигара „Марлборо“ между пръстите си, денят бе облачен — всъщност всеки момент можеше да завали. Сега всичко бе не просто ярко, а направо ослепително. Червената пола на красивата блондинка, застанала до сградата петнадесетина метра по-надолу (тя пушеше цигара и четеше някаква книжка), просто крещеше в утрото като пожарна сирена; жълтата риза на едно преминаващо момче за поръчки бодеше очите като жило на оса. Лицата на хората изпъкваха като лицата в любимите книжки с релефни фигури на дъщеря му Джени.

И устните му... не усещаше устните си. Бяха изтръпнали, така се получаваше обикновено след голяма инжекция новокаин.

Пиърсън се обърна към красивия младеж в кремавия костюм и каза:

— Може да изглежда абсурдно, обаче ще припадна.

— Не, няма да припаднете — каза младежът и го каза с такава увереност, че Пиърсън му повярва, поне временно. Ръката пак се вкопчи над лакътя му, но този път много по-внимателно. — Елате тук, имате нужда да седнете.

По широкото площадче пред банката имаше разхвърляни малки мраморни островчета, високи около метър, като във всяко от тях имаше посадени различни видове летни и ранни есенни цветя. Хората от 10 часа седяха по ръбовете на тези огромни каменни саксии, някои четяха, някои разговаряха, някои просто гледаха потоците от пешеходци, преминаващи по улица „Търговска“, но всички вършеха това, което ги правеше Хората от 10 часа, това, за което и Пиърсън бе излязъл да свърши навън. Мраморното островче, което се намираше най-близо до Пиърсън и неговия нов познат, бе пълно с астри и техният пурпурен цвят грееше по удивителен начин за изострените сетива на Пиърсън. Кръглият му ръб бе празен, може би защото приближаваше десет и десет и хората бяха започнали да се прибират обратно вътре.

— Седнете — покани го младият негър с кремавия костюм и въпреки че Пиърсън напрегна всичките си сили, в крайна сметка по-скоро падна, отколкото седна. В един момент стоеше до червеникавокафявия мраморен остров, после някой измъкна „щифтовете“ от коленете му и той се приземи на задника си. Със сила.

— Наведете се надолу — каза младежът, който седеше до него. Лицето му бе останало много дружелюбно през цялото време, но очите му бяха неспокойни — те бързо кръстосваха площада напред-назад.

— Защо?

— Да върнете кръвта обратно в главата си — каза младият негър. — Но гледайте да не се разбере какво точно правите. Все едно че се навеждате да помиришете цветята.

— Кой да не разбере?

— Просто направете така, чухте ли? — в гласа на младежа се прокрадваше едва доловимо раздражение.

Пиърсън наведе главата си напред и си пое дълбоко дъх. Цветята не миришеха така добре, както изглеждаха, откри той — миришеха на бурени и едва доловимо на кучешка пикня. Въпреки това на него му се стори, че главата му се проясни, макар и съвсем мъничко.

— Започнете да изреждате щатове — нареди негърът. Той кръстоса крак върху крак, като изтупа плата на панталона, така че да се запази ръбът му и извади от вътрешния си джоб пакет „Уинстън“. Пиърсън усети, че неговата собствена цигара беше изчезнала, сигурно

я беше изпуснал в първия момент на шока, когато видя ужасното нещо в скъп костюм да пресича западната част на площада.

— Щатовете — каза той тъпо.

Младият негър кимна, извади една запалка, която вероятно беше много по-евтина, отколкото изглеждаше на пръв поглед, и запали цигарата си. — Започнете с този и после продължете на запад — подкани го той.

— Масачузетс... Ню Йорк, предполагам... или Върмонт, ако се започне отгоре... Ню Джърси... — Сега той се овладя малко и заговори с по-голяма увереност. — Пенсилвания, Западна Вирджиния, Охайо, Илинойс...

Чернокожият вдигна вежди:

— Западна Вирджиния, а? Сигурен ли сте?

Пиърсън се усмихна леко:

— Да, почти съм сигурен. Може обаче да съм разменил местата на Охайо и Илинойс.

Негърът вдигна рамене, за да покаже, че няма никакво значение, и се усмихна.

— Вече нямате чувството, че ще припаднете — виждам, че е така, — и това е най-важното. Искате ли един фас?

— Мерси — каза Пиърсън с благодарност. Не просто искаше фас, чувстваше, че няма да може без фас. — Имах един, обаче го изгубих. Как се казвате?

Негърът пъкна новичка цигара „Уинстън“ между устните на Пиърсън и щракна към нея със запалката.

— Дъдли Райнмън. Можете да ме наричате Дюк.

Пиърсън вдъхна дълбоко от цигарата и погледна към въртящите се врати, които водеха към мрачните дълбини и облачните висини на Първа търговска.

— Това нали не беше просто халюцинация? — попита той. — Това, дето го видях аз... нали го видяхте и вие, а?

Райнмън кимна.

— Вие не искахте той да разбере, че съм го видял — каза Пиърсън. Говореше бавно, опитваше се сам за себе си да си изясни нещата. Гласът му се беше върнал на мястото си и това само по себе си носеше облекчение.

Райнмън кимна отново.

— Но как можех да не го видя? И как да не разбере той?

— Вие забелязахте ли някой друг да се готви да крещи, докато получи инфаркт, както вие се готвехте да направите? — попита Райнмън. — Случайно да забелязахте някой дори да изглежда като вас? Аз например?

Пиърсън бавно поклати глава. Сега се чувстваше не просто изплашен, чувстваше се напълно объркан.

— Застанах между вас и него, доколкото можах, и не смятам, че той ви видя, но за миг-два беше на косъм. Имахте вид на човек, който току-що е зърнал мишка да се измъква от мусаката му. Вие сте от заеми с допълнителна гаранция, нали?

— О, да, Брендън Пиърсън. Извинете.

— Аз съм от компютърния отдел. Всичко е наред. Когато човек види първия си батман, първия си човек-прилеп, може да се получи такова нещо.

Дюк Райнмън подаде ръка и Пиърсън се ръкува с него. Но по-голямата част от съзнанието му изоставаше с една стъпка. *Когато човек види първия си батман, може да се получи такова нещо.* И когато Пиърсън извика в съзнанието си образа на Кръстоносеца с мантията, който, люлеейки се, преминава през кулите арт-деко на Готъм Сити, той откри, че терминът съвсем не е толкова лош. Той откри още нещо, или по-точно преоткри го. Добре е да имаш име за нещо, което те е изплашило. От това страхът ти не преминава, но много помага да го овладееш.

Сега той умишлено върна в съзнанието си това, което беше видял, като през цялото време си мислеше: *батман, това беше моят пръв батман. Първият ми човек-прилеп.*

Той бе излязъл през въртящата се врата само с една мисъл, същата мисъл, която беше в главата му винаги, когато слизаше в десет — колко добре ще се почувства, когато първата вълна никотин стигне до мозъка му. С това принадлежеше към бандата, това бе неговата версия на религиозните секти или на татуираните бузи.

Първо бе отбелязал факта, че денят бе станал дори още по-мрачен, откакто бе дошъл в осем и четиридесет и пет, и си беше помислил: *Ще си пуфкаме пироните в ковчега под проливен дъжд днес следобед цялата наша проклета шайка.* Не че дъждът можеше да ги

спре, разбира се. Хората от десет часа можеха да са всичко друго, но не и непостоянни.

Спомни си как погледът му бе преминал през площада, проверявайки набързо присъстващите, толкова набързо, че бе направо несъзнателно. Бе видял момичето с червената пола (и пак си бе помислил дали някой, който изглежда толкова добре, ще е добър и в леглото), младия чистач от третия етаж, който носеше шапката си с козирката назад, докато миеше пода на тоалетната или на снекбара, възрастния мъж с хубавата бяла коса и пурпурните петна по страните, младата жена с дебелите очила, тясното лице и дългата права черна коса. Бе забелязал и още няколко, които му бяха смътно познати. Един от тях, разбира се, бе симпатичният негър с кремавия костюм.

Ако беше дошъл Тими Фландърс, Пиърсън сигурно щеше да е в неговата компания, но него го нямаше и Пиърсън се бе преместил в центъра на площада с намерение да седне на едно от мраморните островчета (всъщност точно върху това, на което седеше сега). Като стигнеше там, щеше да има отлична позиция, от която да изчисли дължината на краката на госпожица Малката червена поличка — евтино занимание, но човек трябваше да се задоволява с това, което има. Бракът му бе щастлив, обичаше жена си и боготвореше дъщеря си и дори и през ум не му бе минавало да изневерява, но приближавайки четиридесетте, забеляза в кръвта му да се надигат определени императиви като морски чудовища. И не можеше да повярва, че е възможно един мъж да устои, без да се вторачи в такава червена пола и да не си зададе въпроса дали жената не носи отдолу бельо в същия цвят.

Едва бе тръгнал, когато новодошлият се появи зад ъгъла на сградата и започна да се изкачва по стъпалата на площадчето. Пиърсън бе доловил движение с ъгълчето на окото си и при обикновени условия не би му обърнал внимание — точно в този момент той се концентрираше върху червената пола, къса, тясна, ярка като пожарна кола. Но той бе погледнал нататък, защото дори с крайчеца на окото си, когато съзнанието му бе заето с други неща, той бе регистрирал, че нещо не е наред в лицето и главата, които вървяха заедно с приближаващата се фигура. Така че той се обърна и погледна, като по този начин прогони съня за кой знае колко нощи напред.

Обувките бяха добре; тъмносивият скъп костюм, който изглеждаше стабилен и непоклатим като подземията на банката, изглеждаше дори още по-добре, червената връзка не беше изненада, но не дразнеше окото. Всичко беше наред, типично облекло на banker от висшия ешелон за понеделник сутрин (пък и кой освен banker от висшия ешелон можеше да си позволи да дойде на работа в десет часа?). Чак когато човек стигнеше до главата, чак тогава започваше да му се струва, че или е полудял, или гледа нещо, което не е отразено в световната енциклопедия.

Но защо те не побягнаха? Чудеше се Пиърсън и една дъждовна капка падна върху чистобялата хартийка на недопушената му цигара. Трябваше да се разбягат с писъци, както хората бягат от гигантските буболечки във филмите с чудовища от петдесетте години. Тогава му мина през ум: Но нали и аз не побягнах.

Наистина така си беше, но не беше съвсем същото. Той не бе побягнал, защото бе замръзнал на мястото си. Обаче се беше опитал да изкрещи, но новият му приятел го беше спрял, преди да успее да включи гласните си струни на скорост.

Батман. Твоят първи батман. Човек-прилеп.

Над широките рамене на най-модерния за годината бизнес костюм и възела на червената вратовръзка „Сулка“ се издигаше огромна сиво-кафеникава глава, не кръгла, а безформена, като бейзболна топка, която е понасяла удари през цялото лято. Черни линии — може би вени — пулсираха точно под кожата на черепа, като криволици на безсмислена пътна карта и частта, която трябваше да е неговото лице, но не беше (във всеки случай не в някакъв човешки смисъл), бе всъщност покрита с бучки, които се издуваха и потръпваха като тумори, които имат свой собствен получувствен живот. Чертите бяха закърнели и свити — плоски черни очи, съвсем кръгли, които започваха алчно от средата на лицето, като очи на акула или някакво раздуто насекомо, деформирани уши без раковини, без месеста част. То беше без нос, или поне Пиърсън не беше го забелязал, въпреки че два израстъка като бивни стърчаха от заплетените косми, които растяха точно под очите. Повечето от лицето на нещото бе заето от уста — огромен черен полумесец, очертан от триъгълни зъби. В сравнение с едно такова същество, да си излапаш набързо храната би било направо свещенодействие.

Първата му мисъл в мига, в който съзря това ужасяващо видение — видение с елегантно дипломатическо куфарче „Бали“ в ръка с изящен маникюр, бе, че това е човекът-слон. Но сега си даде сметка, че съществуването не бе имало нищо общо с деформираното, но в основата си човешко същество от онзи стар филм. Дюк Райнмън беше по-близо до целта — тези черни очи и разтеглена уста бяха черти, свързвани с космати, цвърчащи неща, които прекарват нощите си, ядейки мухи, а през деня висят с главата надолу по тъмни места.

Но не тези неща го бяха накарали да се опита да изкрещи първия път; тази необходимост го бе сграбчила, когато съществуването в елегантния костюм бе преминало край него и светналите му насекомоподобни очи вече бяха впити във въртящите се врати. В онзи миг съществуването се намираше най-близо до него и точно тогава Пиърсън бе видял, че нещо се движи под четината, която покриваше безбройните тумори по лицето му. Не знаеше как е възможно такова нещо, но той го виждаше — то ставаше пред очите му, гледеше как плътта на мъжа пълзи около бучките по черепа и се дупли около острата му брадичка на неравномерни гънки. Между тях той зърна някаква противна розова сурова субстанция, за която дори не му се щеше да мисли... но сега, като си припомни, имаше чувството, че през цялото време е мислил за нея.

Още капки закапаха по лицето и по ръцете му. До него, седнал на извития мраморен ръб, Райнмън всмукна за последен път от цигарата си, хвърли я встрани и се изправи.

— Хайде — каза той. — Завая.

Пиърсън го погледна с широко отворени очи, после погледна към банката. Блондинката с червената пола тъкмо влизаше, пъкнала книгата си под мишницата. След нея плътно вървеше (и плътно я следеше с поглед) старчока с бухналата бяла коса на магнат.

Пиърсън върна поглед към Райнмън и каза:

— Да вляза вътре? Ти шегуваш ли се? Това нещо влезе там!

— Зная.

— Искате ли да чуете нещо съвсем шантаво? — попита Пиърсън и хвърли встрани своята цигара. Той не знаеше къде ще иде сега, предполагаше, че вероятно къщи, но знаеше със сигурност къде няма да иде и това бе Първа бостънска търговска банка.

— Разбира се — съгласи се Райнмън. — Защо не?

— Това нещо приличаше на нашия изпълнителен директор Дъглас Кийфър... без главата, искам да кажа. Същият подбор на костюм и куфарче.

— Колко странно — каза Дюк Райнмън. Пиърсън го изглежда подозрително.

— Какво искате да кажете?

— Мисля, че вече го знаете, но сте прекарвали неприятна сутрин, така че аз ще го изрека. Това беше Кийфър.

Пиърсън се усмихна неуверено. Райнмън не отвърна на усмивката му. Той се изправи, сграбчи Пиърсън за ръцете и притегли по-възрастния човек към себе си, докато лицата им бяха на разстояние само няколко сантиметра.

— Току-що ви спасих живота. Вярвате ли ми, господин Пиърсън?

Пиърсън се замисли над думите му и откри, че беше точно така. Това чуждо, подобно на прилеп лице с черните очи и скупчени зъби, продължаваше да е в съзнанието му като тъмна факла.

— Да, предполагам, че е така.

— Добре. Тогава направете един жест и ме изслушайте внимателно, докато ви кажа три неща — ще го направите ли?

— Да... разбира се.

— Първо, това беше Дъглас Кийфър, изпълнителен директор на Първа бостънска търговска банка, близък приятел на кмета и по съвпадение почетен председател на Фонда за болница на бостънските деца. Второ, в банката работят още поне три прилепа, един от тях на вашия етаж. Трето, вие се връщате обратно вътре. Ако искате да останете жив, разбира се.

Пиърсън го зяпна, за миг не бе в състояние да отговори — ако се беше опитал, щеше да успее да издаде само едно от онези сподавени стенания.

Райнмън го хвана за лакътя и го задърпа към въртящата се врата.

— Хайде, приятел — каза той и гласът му беше странно нежен. — Дъждът вече заваля. Ако останем още навън, ще привлечем внимание, а хора в нашето положение не могат да си го позволят.

Отначало Пиърсън тръгна с Райнмън, после си помисли как гнездата от черни линии по главата на нещото бяха пулсирали и потръпвали. Този образ го накара да се спре изведнъж пред въртящата

се врата. Гладката повърхност на площада вече беше достатъчно мокра, за да разкрие още един Брендън Пиърсън под него, лъщящо отражение, което висеше от собствените му пети като прилеп в различен цвят.

— Аз... аз не мисля, че ще бъда в състояние — каза той заеквайки, със слаб глас.

— Ще бъдете — каза Райнмън. Той веднага хвърли бърз поглед към лявата ръка на Пиърсън. — Виждам, че сте женен... имате ли деца?

— Едно. Дъщеря — Пиърсън гледаше към фоайето на банката. Стъклата на въртящата се врата бяха поларизирани така, че помещението зад тях изглеждаше съвсем тъмно.

Като пещера, помисли си той. Пещера на прилепи, пълна с полуслепи заразноносител.

— Искате ли жена ви и детето ви да прочетат утре по вестниците, че ченгетата са изтеглили татко от бостънското пристанище с прерязано гърло?

Пиърсън погледна към Райнмън с широко отворени очи. Дъждът капеше по бузите му, по челото му.

— Успяват така да направят нещата, че да изглежда сякаш, че е работа на скитници — каза Райнмън. — И номерът им минава. Винаги минава. Защото са хитри и защото имат приятели на ключови места, Дявол го взел, точно за ключови места е цялата работа.

— Не те разбирам — каза Пиърсън. — Нищо не разбирам.

— Зная, че не разбирате — отвърна му Райнмън. — Това е опасен период за вас, така че правете това, което ви кажа. А аз ви казвам да си идете обратно на работното място, преди да са забелязали, че ви няма, и прекарайте останалата част от деня с усмивка на лицето. Не преставайте да се усмихвате, приятелю, не се отказвайте от усмивката, независимо колко могат да се сбъркат нещата. — Той се поколеба, после добави. — Ако оплетете конците, най-вероятно това ще ви подпише смъртната присъда.

Дъждовните капки оставяха светли следи по гладкото тъмно лице на младежа и Пиърсън изведнъж забеляза нещо, което е било там през цялото време, но той не беше го забелязал поради шока си: човекът беше безкрайно изплашен и въпреки това бе рискувал много, за да предпази Пиърсън от опасна клопка.

— Наистина не мога да остана навън още дълго — каза Райнмън.
— Опасно е.

— Добре — каза Пиърсън и с изненада откри, че гласът му звучи съвсем нормално и естествено. — Да се връщаме обратно на работа.

На лицето на Райнмън се изписа облекчение.

— Добре. И каквото и да видите през останалата част от деня, недейте да показвате изненада. Ясно ли е?

— Да — каза Пиърсън. Нищо не му беше ясно.

— Можете ли да приключите работа рано и да си тръгнете около три часа?

Пиърсън размисли, после кимна.

— Да, предполагам, че ще мога.

— Хубаво. Ще се срещнем на ъгъла на улица „Милк“.

— Добре.

— Браво, добре се справяш, човече — каза Райнмън. — Всичко ще бъде наред. Ще се видим в три. — Той се вмъкна във въртящата се врата и я бутна напред. Пиърсън влезе в преградата след него с чувството, че е оставил съзнанието си отвън на площада... цялото си съзнание, с изключение на онази част, която вече искаше още една цигара.

* * *

Денят минаваше бавно, но всичко си беше наред, докато не се върна от обед (и две цигари) с Тим Фландърс. Те излязоха от асансьора на третия етаж и първото нещо, което Пиърсън видя, бе още един батман... само дето това беше батманка с черни лачени обувки на високи токове, черен найлонов чорапогащник и страхотен копиринен костюм — сигурно е „Самюъл Блу“, помисли си Пиърсън. Страхотни дрехи, с които човек наистина може да въздейства на другите... само че, като стигнеше до главата, човек виждаше нещо като кимащ слънчоглед мутант.

— Здравейте, господа. — Един сладък контраалтов глас ги заговори иззад сцепения отвор, който представляваше устата.

Това е Сюзън Холдинг, помисли си Пиърсън. Не може да бъде, обаче е така.

— Здравсти Сузи — чу собствения си глас да ѝ отговаря и си помисли: ако тя се доближи до мен... ако се опита да ме докосне... Ще изкрещя. Няма да успея да се сдържа, каквото и да говори онова хлапе.

— Добре ли си, Бранд? Изглеждаш ми бледен.

— Май ме е пипнал леко оня вирус, дето се мотка наоколо — каза той, отново изненадан до дъното на душата си, че звучи така спокойно и естествено. — Обаче имам чувството, че ще се преборя с него.

— Добре — каза гласът на Сюзън Холдинг иззад лицето на прилепа със странно подвижната плът. — Без целувки, докато се оправяш, обаче — всъщност дори недей да дишаш към мен. Не мога да си позволя лукса да се разболея, при условие че японецът идва в сряда.

Няма проблеми, сладур — никакви проблеми, повярвай.

— Ще се опитам да се въздържа.

— Тим, ще дойдеш ли в моя кабинет да видиш онези справки, дето са цели чаршафи?

Тими Фландърс плъзна едната си ръка около кръста на сексапилния и стегнат костюм „Самюъл Блу“ и пред широко отворените очи на Пиърсън се наведе и залепи една целувчица от едната страна на покритото с тумори косматото лице. *Сигурно Тими вижда бузата ѝ на това място, помисли си Пиърсън и изведнъж усети как разумът му се изплъзва като кабел, навит на барабан. Нейната гладка парфюмирана буза, това вижда той, и това си мисли, че целува. О, боже мой. О, боже мой.*

— Ето на! — възкликна Тими и се наведе церемониално към съществуването. — Една целувка и аз съм ваш роб, скъпа госпожо!

Той намигна на Пиърсън и тръгна да изпроводи съществуването в посока към неговия офис. Като минаваха край чешмичката, той отпусна ръката си, с която я бе прегърнал през кръста. Краткият и безсмислен танц на ухажване между пауна и паунката бе изпълнен — ритуал, който се беше развил през последните десетина години във взаимоотношенията между шефка и мъжете подчинени — и те се отдалечиха от Пиърсън като сексуално равностойни, говорейки само за сухи цифри.

Прекрасен анализ, Бранд, помисли си разсеяно Пиърсън, обръщайки им гръб. Трябваше да станеш социолог. И почти беше

станал — в крайна сметка, това му бе втора специалност в колежа.

Като влезе в кабинета си, той си даде сметка, че цялото му тяло е обляно в лепкава пот. Пиърсън забрави социологията и се разбърза, за да успее за три часа.

В два и четиридесет и пет той се стегна и провря глава в кабинета на Сюзън Холдинг. Непознатият астероид на главата ѝ бе наведен към синьо-сивия екран на компютъра, но като чу почукването, тя се обърна, а плътта на странното ѝ лице се приплъзваше неспокойно, черните ѝ очи го гледаха със студената алчност на акула, която изучава крака на някой плувец.

— Дадох на Баз Карстеърс формуляр номер четири — каза Пиърсън. — Ще взема у дома индивидуалните формуляри номер девет, ако нямаш нищо против. Там ми е допълнителната програма.

— Това ли ти е скромният начин да кажеш, че ще се чупиш, а? — попита Сюзън. Черните вени започнаха неописуемо да се повдигат на повърхността на голия ѝ череп, туморите, които очертаваха лицето ѝ, се раздвижиха и Пиърсън видя, че един от тях изпуска някаква розова субстанция, която приличаше на окървавен крем за бръснене.

Той успя да се насили и се усмихна.

— Пипна ли ме сега!

— Е — каза Сюзън, — предполагам, че оргията, която организираме в четири часа, ще трябва да мине без теб.

— Благодаря ти, Сузи — той се обърна и понечи да тръгне.

— Бранд?

Той се обърна към нея, а страхът и отвращението му заплашваха да се превърнат в ярко бяла, смразяваща паника и изведнъж му се стори, че със сигурност тези алчни черни очи бяха прозрели през него и нещото, което се бе облякло като Сюзън Холдинг, щеше да каже: *Хайде да не си играем игрички, а? Влез и затвори вратата. Я да видим дали си толкова вкусен, колкото изглеждаш.*

Райнмън щеше да почака малко и след това щеше да си иде сам там, където се беше запътил. Може би, помисли си Пиърсън, той ще се сети какво се е случило. Може и преди да му се е случвало.

— Да? — попита той и се опита да се усмихне.

Тя го огледа с преценяващ поглед, без да каже нищо в продължение на няколко секунди, гротескната ѝ глава стърчеше над женственото и сексапилно тяло на шефка и след това каза:

— Изглеждаш малко по-добре сега. — Устата ѝ беше зяпнала, черните очи продължаваха да се взират с изражението на Парцалената кукла Ана, изоставена под нечие детско легло, но Пиърсън знаеше, че всеки друг би видял просто Сюзън Холдинг, усмихната сладко към един от своите експерти и демонстрираща загриженост тип А. Не точно Майка Кураж, но загрижена и проявяваща интерес.

— Добре — каза той и реши, че това вероятно е твърде слабо. — Чудесно!

— Да можехме само да те накараме да се откажеш от цигарите.

— Е, опитвам се — каза той и леко се засмя. Мазният кабел, навит около барабана на неговото съзнание пак приплъзна. *Пусни ме, помисли си той. Пусни ме, кучко проклето, остави ме да се махна оттук, преди да съм направил нещо, което ще е твърде шантаво, за да остане без последствия.*

— Ти отговаряш на условията за автоматично повишение на застраховката, нали разбираш — каза чудовището. Сега се пукна повърхността на още един тумор с едно леко, противно „пук“ и от него започна да се стича още от розовата субстанция.

— Да, зная, — каза той. — Ще помисля сериозно по въпроса, Сюзън. Наистина.

— Направи го — каза тя и пак се завъртя към светещия екран на компютъра. За миг той беше като ударен от гръм, не вярваше, че е изкарал такъв късмет. Разговорът беше приключен.

Когато дойде време Пиърсън да напусне сградата, дъждът вече се лееше като из ведро, но Хората от десет часа — сега бяха Хората от три часа (но съществена разлика нямаше) — си бяха навън, независимо от всичко, скупчени заедно като овце и си вършеха своята работа. Госпожица Малката червена поличка и чистачът, който обичаше да си слага шапката с козирката назад, се бяха скрили под прогизнал брой на „Бостънски глобус“. Изглежда, не им беше много удобно и бяха отчасти мокри, но въпреки това, Пиърсън завиждаше на чистача. Госпожица Малката червена поличка употребяваше парфюм „Джорджо“, той го бе усещал в асансьора няколко пъти, и издаваше леки звуци на шумоляща коприна всеки път, когато се раздвижеше.

За какво си мислиш, по дяволите, зададе си въпроса той и веднага си отговори. Опитвам се да остана нормален, много

благодаря. Да не би да имаш нещо против?

Дюк Райнмън бе застанал под козирката на цветарския магазин точно зад ъгъла, беше свил глава между раменете, а между устните му имаше цигара. Пиърсън отиде до него, погледна си часовника и реши, че може да изчака още малко. Наведе си главата леко напред, но достатъчно, за да запали цигарата си от огънчето на Райнмън. Направи го, без дори да осъзнае какво точно става.

— Моята шефка е от тях — каза той на Дюк. — Естествено, освен ако Дъглас Кийфър не е от чудовищата, които се обличат в женски дрехи.

Райнмън се усмихна зловещо и нищо не каза.

— Казахте, че имало още трима. Кой са останалите двама?

— Доналд Файн. Може би не го познавате. Той се занимава с гаранции. И Карл Гросбек.

— Карл... директорът на борда? Боже!

— Вече ви споменах — каза Райнмън. — Ключовите позиции са всичко за тези типове. Ало, такси!

Той се втурна изпод навеса и започна да маха на бяло-кафявото такси, което пътуваше като по чудо празно в дъждовния следобед. То изви към тях, разплисквайки водата в локвите. Райнмън чевръсто се дръпна, но обувките и маншетите на панталоните на Пиърсън прогизнаха. В сегашното му състояние това нямаше кой знае какво значение. Той отвори вратата и остави Райнмън да се вмъкне пръв и да се прехвърли от другата страна на седалката. Пиърсън го последва и затръшна вратата.

— Кръчмата на Галахър — каза Райнмън. — От другата страна на...

— Зная къде е — каза шофьорът, — но никъде няма да идем, докато не си изхвърлиш фасата, приятелче. — Той почука по знака, закачен за таксиметъра: ПУШЕНЕТО В КОЛАТА ЗАБРАНЕНО пишеше на него.

Двамата мъже се спогледаха. Райнмън повдигна рамене полупритеснено, полунавъсено — жест, който се бе превърнал в основен поздрав на Хората от десет часа някъде от началото на деветдесетте години. После, без дори да гъкне в знак на протест, той изхвърли едва започнатата си цигара на проливния дъжд.

Пиърсън започна да разказва на Райнмън колко се бе шокирал, когато вратите на асансьора се отвориха и той бе получил за първи път възможността да огледа добре същинската Сюзън Холдинг, но Райнмън се намръщи, поклати едва забележимо глава и насочи палеца си към шофьора.

— Ще говорим по-късно — каза той.

Пиърсън потъна в мълчание и се задоволи с това да наблюдава как мокрите от дъжда небостъргачи в центъра на Бостън се носят край тях. Той се улови, че е настроен да възприема до най-малките подробности сценките, които се разиграваха по уличките зад зацапания прозорец на таксито. Най-много се интересуваше от малките групички хора от десет часа, които се виждаха пред всяко учреждение, край което минаваха. Където имаше някаква сушинка, те я бяха заели, а където нямаше — също — просто бяха вдигнали яките на палтата си, бяха скрили цигарите си в шепи и си пушеха. На Пиърсън му мина през ум, че вероятно деветдесет процента от нафуканите небостъргачи в центъра, край които минаваха, сега бяха превърнати в зони, където пушенето беше забранено, също като този, в който работеха те с Райнмън. Мина му през ум още една мисъл (и тази мисъл имаше силата на прозрение), че Хората от десет часа не са всъщност ново племе, а остатъци от едно старо племе, от ренегатите, които тичат пред новата метла, която се стреми да измете техния навик навън през вратата на американския живот. Тяхната обединяваща характерна черта бе нежеланието им или неспособността им да се откажат от един самоубийствен навик; те бяха остатъците в една бързо свиваща се зона на здрача на приемливостта. Екзотична социална група, но не група, която ще просъществува много дълго. Той предполагаше, че до 2020, 2050 година най-късно Хората от десет часа вече щяха да са изчезнали.

Дявол да го вземе, почакайте, помисли си той. Ние сме просто от последните трудно умиращи оптимисти, това сме ние — повечето от нас не си закопчават предпазните колани в колите и биха си свалили шлема, ако разрешаваха човек да се качи на мотоциклет без това проклето нещо.

— Какво е толкова смешно, господин Пиърсън? — попита го Райнмън и Пиърсън се усети, че на лицето му има широка усмивка.

— Нищо — каза Пиърсън. — Или поне нищо важно.

— Добре, но не ми се хилете като обратен.

— Ще ме помислите ли за обратен, ако ви помоля да ме наричате Брендън?

— Мисля, че не — каза Райнмън и сякаш се замисли още веднъж: по въпроса. — Стига ти да ме наричаш Дюк и да не ми пуцаш ръка или пък да правиш нещо подобно.

— Мисля, че в това отношение си в пълна безопасност. Искаш ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Това бе най-удивителният ден в живота ми.

Дюк Райнмън кимна, без да отвърне на усмивката на Пиърсън.

— А той още не е свършил — каза той.

2

Пиърсън си помисли, че кръчмата на Галахър бе избрана от Дюк направо с вдъхновение — истинска бостънска аномалия, това бе идеалното място за двама банкови чиновници да обсъждат теми, които биха оставили най-близките им със сериозни съмнения дали са с всичкия си. Най-дългият бар, който Пиърсън бе виждал някога, освен във филмите, се виеше през огромния четвъртит лъскав дансинг, на който три двойки унесено правеха сухи тренировки по чукане, докато Марти Стюърт и Травис Трит изпълняваха „Това ще ти причини болка“.

Ако кръчмата беше по-малка, барът сигурно щеше да е претъпкан, но постоянните клиенти бяха разположени спокойно около тази безкрайно дълга, облицована с махагон състезателна писта, така че можеше да се постигне пълно уединение; нямаше никаква нужда да си търсят сепаре по-надолу, в тъмните части на помещението. Пиърсън се зарадва. Много по-лесно беше да си представи човек някой от хората-прилепи, може би дори мъжки и женски, седнали (или кацнали) в съседното сепаре, как напрегнато слушат разговора им.

Нали това е известно като бункерен манталитет, приятелче? — помисли си той. — *Май много бързо стигна дотам, а?*

Май да, но засега на него му беше все едно. Беше благодарен, че ще може да гледа във всички посоки, докато разговаряха... или докато говореше Дюк, предположи той.

— Добре ли е барът? — попита Дюк и Пиърсън кимна.

Изглеждаше така, сякаш барът беше един, разсъждаваше Пиърсън и последва Дюк под знака, на който пишеше ПУШЕНОТО РАЗРЕШЕНО САМО В ТАЗИ ЧАСТ, но всъщност бяха два бара... така, както някъде през петдесетте години всяка закусвалня долу, на юг, се е състояла от две — една за белите и една за чернокожите. И тогава, както и сега, човек е виждал разликите. Телевизор „Сони“ с размерите почти на киноекран бе насочен към центъра на непущаческата част; в никотиновото гето имаше само един позастарял

„Зенит“ закрепен за стената (един надпис успоредно с него съобщаваше: ЧУВСТВАЙТЕ СЕ СВОБОДНИ ДА ПОИСКАТЕ НА КРЕДИТ И НИЕ ЩЕ СЕ ЧУВСТВАМЕ СВОБОДНИ ДА ВИ КАЖЕМ ДА СИ... МАЙКАТА!). Повърхността на барплота бе много по-мръсна от тяхната страна. Отначало Пиърсън си помисли, че сигурно само му се струва така, но като се вгледа по-добре, се убеди, че дървото изглежда съвсем захабено с неясни препокриващи се кръгчета от минали оттук чаши. И, разбира се, тук се усещаше нездравият, жълтеникав мирис на тютюнев дим. Можеше да се закълне, че този дим излезе от столчето, когато той седна пред бара, така както от седалките в старите кина излиза въздух с мирис на пуканки. Телевизионният говорител на техния разнебитен, помътнял от дима телевизор имаше вид на отровен с цианид; докато същият от другия екран, от другата страна на бара, говореше на здравеняците с вид сякаш всеки момент можеше да пробяга четири по сто и след това да прави коремни преси.

Добре дошли в задната част на автобуса, помисли си Пиърсън, докато оглеждаше своите събратя пушачи с някаква раздражена веселост. Но да не се оплаваме; след десет години пушачите няма дори да ги пускат да се качат.

— Цигара? — попита Дюк, вероятно използвайки някакви свои рудиментарни способности да чете мислите на другите.

Пиърсън хвърли един поглед на часовника си, след това прие фаса заедно с още едно пламъче от имитацията на скъпа запалка на Дюк. Вдъхна дълбоко, като се наслаждаваше на начина, по който димът се плъзгаше по дихателната му тръба, наслаждаваше се дори на лекото замайване, което усещаше в главата си. Естествено че този навик беше опасен, потенциално смъртоносен, как би могъл да не бъде, при условие че така омайваше хората? Такъв беше животът, нали?

— А ти? — попита той Дюк, който пъкна пакета с цигарите обратно в джоба си.

— Аз мога малко да изчакам — каза Дюк усмихнат. — Изпуших две-три, преди да се качим в таксито. Освен това ще трябва да компенсирам допълнителната, която изпуших на обяд.

— Ти си определил дажба, така ли?

— Да, обикновено си позволявам по една на обяд, но днес изпуших две. Да знаеш, ти направо ми изкара акъла.

— Аз самият си бях изкарал акъла.

Барманът се приближи до тях и Пиърсън усети, че направо е очарован от начина, по който мъжът успя да избегне тънката струйка дим, която ре надигаше от цигарата му. Чудя се дали той въобще съзнава, че го прави... но съм сигурен, че ако му духна дим в лицето, той ще прескочи барплота и ще ми размаже физиономията.

— Какво ще обичат господата?

Дюк поръча „Сам Адъмс“, без да се посъветва с Пиърсън. Когато барманът се отдалечи, за да донесе бирите, Дюк се обърна обратно и каза:

— Не трябва да бързаме. Много е неподходящ моментът, за да се напие човек. Неподходящ е дори за едно леко замайване.

Пиърсън кимна и пусна петдоларова банкнота върху тезгяха, когато барманът се върна с бирите. Отпи голяма глътка, след това всмукна от цигарата. Много хора смятат, че вкусът на цигарата е най-добър след храна, но Пиърсън не беше съгласен с това мнение. Дълбоко в сърцето си той вярваше, че Ева е имала неприятности не заради ябълка, а заради бира с цигара.

— И така, кой метод използва? — попита го Дюк. — Лепенката? Хипноза? Старата американска воля? Като те гледам, имам чувството, че е било с лепенката.

Ако това бе усилие от страна на Дюк да поразведри нещата, то определено не успя. Пиърсън бе мислил много за пушене този следобед.

— Да, лепенката — каза той. — Носих я две години след като се роди дъщеря ми. Погледнах я през стъклото в родилния дом и реших да оставя цигарите. Изглеждаше ми направо безумие да паля четиридесет-петдесет цигари на ден, когато току-що бях поел осемнадесетгодишен ангажимент към едно чисто ново човешко същество. (В което се бях влюбил незабавно, можеше да добави той, но имаше чувството, че Дюк вече го знаеше.)

— Да не говорим за доживотния ти ангажимент към жена ти.

— Да не говорим за жена ми — съгласи се Пиърсън.

— Да не говорим за отбрани братя, балдъзи, кредитори, хазяи и приятели.

Пиърсън избухна в смях и кимна.

— Да, точно така е.

— Но не е така лесно, както си го мисли човек, нали? Когато е четири сутринта и не можеш да заспиш, това желание да си благороден бързо се изпарява.

Пиърсън направи физиономия.

— Или ако трябва да се качиш горе и да спечелиш някой друг долар за Гросбек и Кийфър, и Файн, и останалите момчета от борда. Първия път, когато трябваше да ида и да го правя, без да грабна цигара още в момента, в който влязох... боже, голям зор видях.

— Но си спрял напълно поне за известно време, нали така?

Пиърсън погледна към Дюк, само отчасти учуден на неговата информираност, и после кимна:

— За около шест месеца. Но в съзнанието си никога не ги оставих напълно, нали ме разбираш?

— Напълно те разбирам.

— Накрая започнах пак да припалвам. Беше през 1992, точно когато започнаха да се появяват нови статии за това как някои хора пушели, докато носели лепенката и получили инфаркт. Помниш ли?

— Ахъ — каза Дюк и се потупа по челото. — Тук имам пълна картотека на всички статии, които са излизали за тютюнопушенето, приятелю, по азбучен ред. Пушене и Алцхаймер, пушене и бъбречни заболявания, пушене и венозни болести... знаеш.

— Така че имах избор — каза Пиърсън. Той се усмихна леко, малко притеснено — усмивката на човек, който знае, че се е държал като пълен глупак, че продължава да се държи като глупак, но не знае защо. — Можех или да престана да паля, или да престана да нося лепенката. Така че аз...

— Престанах да нося лепенката — завършиха те едновременно и избухнаха в смях, който накара един плешив посетител на бара, от частта за непушачи, да ги погледне за миг, смръщен, преди да се съсредоточи обратно върху новинарската емисия по телевизията.

— Животът е тъпа работа, нали? — попита Дюк и продължи да се смее, като започна да бърка във вътрешните джобове на кремавото си сако. Той се спря, като видя, че Пиърсън му поднася пакет „Марлборо“ с една измъкната нагоре цигара. Размениха си погледи,

Дюк изглеждаше учуден, а Пиърсън — изпълнен с разбиране, и после пак избухнаха в нестроен смях.

Плешивият тип пак погледна към тях, този път беше още по-смръщен. Те не го забелязаха. Дюк пое подадената цигара и я запали. Цялата работа продължи не повече от десет секунди, но това бе достатъчно двамата мъже да станат приятели.

— Пушех като комин, откакто навърших петнадесет години чак докато се ожених през 1991 — каза Дюк. — Майка ми не одобряваше, но беше благодарна, че не пуша наркотици и не се занимавам с продажбата им, както поне половината от децата по нашата улица — говоря ти за Роксбъри, — така че тя не ми опяваше много. Заедно с Уенди заминахме за Хавайските острови на меден месец и когато се върнахме, тя ми подари един подарък. — Дюк всмукна дълбоко и после пусна две струйки през ноздрите си. — Намерила го в каталога на „Шарпър имидж“ или в някой друг каталог, не знам. Имаше някакво засукано име, но не помня какво беше точно, просто го наричах „машината за измъчване на Павлов“. Въпреки това я обичах като луд — и още я обичам, повярвай ми, — така че отстъпих и направих каквото можах. Не беше чак толкова тежко. Нали знаеш за кой уред ти говоря?

— Как да не знам — каза Пиърсън. — Бибитката. Тя те кара по малко да изчакваш за всяка следваща цигара по-дълго. Лизабет — жена ми — все ми ги сочеше, докато беше бременна с Джени. Елегантно и ненатрапчиво като количка цимент, която пада от скеле.

Дюк кимна усмихнат и когато барманът мина край тях той посочи чашите, за да повтори поръчката. След това се обърна към Пиърсън.

— Като се изключи това, че аз използвах „машината за мъчение на Павлов“ вместо лепенката, историята ми е същата като твоята. Стигнах чак онзи етап, когато машината ти изпълнява тъпанарска версия на Хора на свободата, или нещо подобно, но навикът ми постепенно се промъкна обратно. Той е по-труден за унищожаване от двуглав змей. — Барманът донесе новите бири. Този път плати Дюк, отпи от своята и каза:

— Трябва да се обадя по телефона. Ще ми трябват пет минути.

— Добре — каза Пиърсън. Той се огледа и забеляза, бармана, който се беше оттеглил в относително безопасната част за непушачи

(до 2005 профсъюзите ще извоюват да има по двама бармани, помисли си той, — един за пушачите и един за непушачите) и пак се обърна към Дюк. Като заговори този път, внимаваше гласът му да е по-тих. — Мислех, че ще си поговорим за хората-прилепи.

Дюк го огледа с тъмнокафявите си очи и след това каза:

— Та нали за тях си говорим, човече. За тях си говорим.

И преди Пиърсът да успее да каже нещо, Дюк изчезна в мрачните (но почти без никакъв дим) дълбини на кръчмата на Галахър към телефонните кабинки, където и да се намираха те.

* * *

Бяха минали пет-шест минути и Пиърсът тъкмо се чудеше дали не трябва да иде да потърси Дюк, когато вниманието му бе привлечено от телевизора, където водещият новините говореше за огромния отзвук, предизвикан от вицепрезидента на Съединените щати. В реч пред Националната асоциация по образованието той бе предложил да се направи преценка на субсидираните от правителството детски градини и да бъдат закрити там, където е възможно.

Пуснаха кадри на видеозапис, направен по-рано през деня в някаква конгресна зала във Вашингтон. Репортажът вървеше от общ план с уводните думи и постепенно премина към близък план на вицепрезидента върху подиума Пиърсът се вкопчи в бара с две ръце толкова силно, че пръстите му за малко да потънат в облицовката. В съзнанието му се появи едно от нещата, които Дюк му беше казал на площада: Те имат приятели на ключови позиции. Дявол ги взел, ключовите позиции са всичко за тях.

— Ние не сме настроени срещу работещите майки в Америка — говореше безформеното лице на чудовището, застанало зад катедрата със синия знак на вицепрезидента, — нито пък сме настроени срещу заслужилите бедни хора в тази страна. Въпреки това обаче ние считаме...

Една ръка хвана Пиърсът за рамото и той трябваше да си прехапе устните, за да не изкрещи. Обърна се и видя Дюк. Младежът се бе променил — очите му ярко блестяха и на челото му бяха избили

ситни капчици пот. Пиърсън си помисли, че той прилича на човек, който току-що е спечелил от лотарията.

— Повече да не си посмял да правиш това — каза Пиърсън и Дюк замръзна, докато се качваше обратно на столчето си. — Сърцето ми падна в петите.

Дюк, изглежда, се изненада, после погледна към телевизора. По лицето му пролича, че всичко му е станало ясно.

— О, боже! Извинявай, Брендън. Наистина. Все забравям, че ти се включи в този филм по средата.

— А президентът? — попита Пиърсън. Той се напрягаше, за да може гласът му да звучи равно и почти успя. — Предполагам, че мога да просъществувам с този тъпанар, обаче президентът? И той ли...

— Не — каза Дюк. Той се поколеба, после добави. — Поне не засега.

Пиърсън се наведе към него, усещайки че устните му пак започват да изтръпват.

— Какво искаш да кажеш с това: поне не засега? Какво става Дюк? Какво представляват те? Откъде идват? С какво се занимават и какво искат?

— Ще ти кажа това, което зная — каза Дюк, — но първо искам да те попитам дали ще можеш да дойдеш с мен на едно малко събрание тази вечер. Около шест. Готов ли си да го направиш?

— За това ли ще става въпрос?

— Разбира се, че за това.

Пиърсън се замисли.

— Добре, но ще трябва да се обадя на Лизабет.

Дюк го погледна разтревожено:

— Нищо не и казвай за...

— Разбира се, че няма. Ще ѝ кажа, че Безпощадната красавица иска да разгледам още веднъж безценните ѝ чаршафи с данните, преди да ги покаже на японца. Това ще мине, тя знае, че Холдинг се опитва да изпипа до най-малката подробност предстоящото посещение на нашите приятели. Това звучи ли ти убедително?

— Да.

— И на мен ми звучи добре, но се чувствам малко гадно.

— Няма нищо гадно в това да искаш да увеличиш колкото е възможно повече разстоянието между прилепите и жена си. Искам да

кажа, че няма да те водя в някой бардак, приятелю.

— Предполагам, че няма. Така че говори.

— Добре. Мисля, че ще е най-добре, ако започна с твоите пушачески навици.

Мюзикбоксът, който бе мълчал през последните няколко минути, сега започна да свири някаква уморена версия на песента на Били Рей Саръс „Болящо сърце“. Пиърсън се взря в Дюк Райнмън с объркани очи и отвори уста, за да попита какво общо имат пушаческите му навици с цената на кафето в Сан Диего. Само че не можа да каже нищо. Абсолютно нищо.

— Оставил си ги... после си започнал да припалваш... но си бил достатъчно умен, за да знаеш, че ако не внимаваш, за месец-два пак ще се върнеш там, откъдето си тръгнал — каза Дюк. — Нали така?

— Да, но не виждам...

— Ще видиш. — Дюк извади носната си кърпа и си избърса челото. Първото впечатление на Пиърсън, когато той се бе върнал от телефона, бе, че Дюк направо ще експлодира от превъзбуда. Това впечатление оставаше, но сега той забеляза още нещо: той беше изплашен до смърт.

— Просто следи внимателно това, което ти казвам.

— Добре.

— По някакъв начин ти си нагласил живота си спрямо този навик. Това, дето му викат „модус вивенди“. Не можеш да се принудиш да ги оставиш, но си открил, че това не е краят на света — не е като да си прирастен към кокаина и да не можеш без него, нито пък да си пияница, който всяка вечер се натареляква до козирката. Пушенето е гаден навик, но има междинно положение между няколко кутии цигари на ден и пълното въздържание.

Пиърсън го гледаше с широко отворени очи и Дюк се усмихна.

— Не ти чета мислите, ако това ти минава през ум. Искам да кажа, че ние се познаваме, нали така?

— Предполагам, че е така — каза Пиърсън замислено. — Просто забравих, че и двамата сме от Хората от десет часа.

— Какво сме?

Така Пиърсън му обясни накратко за Хората от десет часа, за техните ритуални жестове (намръщени погледи, когато видят надпис ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО, намръщено вдигат рамене в знак на

съгласие, когато някой авторитетно ги помоли: Ако обичате да изгасите цигарата си, господине), техните племенни свещени атрибути (дъвки, твърди бонбони, клечки за зъби и, разбира се, малки опаковки с дезодорант за уста) и освен това племенните молебствия (най-честото, от които е Следващата година ще откажа цигарите завинаги, господи!).

Дюк слушаше очарован и когато Пиърсън свърши, той каза:

— Боже Господи, Брендън! Ти си открил изгубеното племе на Израил! Тези превъртели идиоти просто са тръгнали след Джо Кемъл!

Пиърсън избухна в смях, като си спечели по този начин още един ядосан и учуден поглед от гладко избръснатия приятел от Непушаческата зона.

— Във всеки случай фактите съответстват съвсем точно — каза му Дюк. — Ти пушиш ли пред твоето дете?

— Не, за бога! — възкликна Пиърсън.

— А пред жена си?

— Не, вече не пуша.

— Кога за последен път си пушил в ресторант?

Пиърсън се замисли и откри нещо много странно: не можеше да си спомни. Сега вече той предпочиташе да го настанят в частта за непушачи в ресторанта, дори когато отиваше сам и отлагаше изпушването на цигарата за след хранене, след като платеше и си тръгнеше. А дните, когато бе пушил по време на ядене, бяха минали далеч в миналото, разбира се.

— Хората от десет часа — каза Дюк и в гласа му се усещаше възторг. — Боже, това много ми харесва — харесва ми, че си имаме име. И човек наистина има чувството, че е част от племе. Това е...

Той изведнъж замлъкна и се загледа през един от прозорците. Отвън минаваше един бостънски полицаи и разговаряше с красива млада жена. Тя го гледеше със сладко изражение на възторг и сексапил, без въобще да почувства черните, преценяващи я очи и триъгълните зъби точно над главата ѝ.

— За бога! Как може човек да гледа това — каза Пиърсън с тих глас.

— Да — каза Дюк. — При това се случва все по-често и по-често. — Той замлъча за миг и се загледа в полупразната си халба. После сякаш физически се отърси от своята замисленост. — Каквито и

да сме — каза той на Пиърсън, — ние сме единствените хора в целия свят, които могат да ги видят.

— Какво, само пушачите ли? — попита недоверчиво Пиърсън. Разбира се, че трябваше да се досети, че Дюк ще стигне до това, но въпреки всичко...

— Не — каза търпеливо Дюк. — Пушачите не ги виждат. И непушачите също не ги виждат. — Той измери Пиърсън с поглед. — Виждат ги само хора като нас, Брендън, хора, които не са ни риба, ни рак.

— Само Хора от десет часа като нас.

Когато след петнадесет минути си тръгнаха от кръчмата на Галахър (преди това Пиърсън се беше обадил на жена си и беше обещал да се върне къщи преди десет), дъждът беше намалял и се беше превърнал в леко ръмене, така че Дюк предложи да повървят малко. Не по целия път до Кеймбридж, закъдето се бяха запътили, но достатъчно, за да може Дюк да му обясни още някои неща. Улиците бяха почти пусати и можеха да довършат разговора си, без да се обръщат и да поглеждат през рамо час по час.

— По някакъв странен начин това прилича на първи оргазъм — говореше Дюк, докато се движеха през ниската, прилична на воал мъгла, в посока към река Чарлс. — Тръгваш веднъж и това става част от теб, от твоя живот и е винаги там, за теб. Същото е и с тази работа. Един ден химическите съставки в мозъка ти достигат до един определен баланс и ти ги виждаш. Много пъти съм се чудил колко ли хора са умирали на място от страх в този момент. Обзалагам се, че са много.

Пиърсън погледна кървавото петно от светофара, отразено на бляскавия черен паваж на улица Бойлстън и си спомни шока, който бе изпитал при първата среща.

— Толкова са ужасни. Толкова са противни. Начинът, по който плътта им се движи по черепа... просто няма как да го изкаже човек, нали така?

Дюк кимаше.

— Те са отвратителни грозни копелета, истина е. Пътувах в метрото към къщи, когато видях първия. Беше на перона на гара

Паркстрийт. Минахме точно край него. Имах късмет, че бях в преминаващ влак, защото изкрещях.

— И какво стана тогава?

Усмивката на Дюк, поне временно се бе превърнала в объркано изражение.

— Хората ме поглеждаха за миг, след това извърщаха глава. Нали знаеш как е в големия град, на всеки ъгъл има по един ненормален, който проповядва колко Исус обичал тефлонови съдове.

Пиърсън кимна. Той добре знаеше как са нещата в големия град. Или поне до днес бе мислил, че знае.

— Тогава един червенокос тип с около трилион лунички по лицето си, седна на мястото до мен и ме сграбчи за лакътя, точно както и аз те сграбчих днес. Името му е Роби Делри. Бояджия е. Довечера ще го видиш у „Кейтс“.

— Какво е „Кейтс“?

— Специализирана книжарница в Кеймбридж. Мистерии. Срещаме се там веднъж или два пъти седмично. Добро място е. Събират се най-вече добри хора. Ще видиш. Във всеки случай Роби ме сграбчи за ръката и каза: „Не си полудял, и аз го видях. Истински е — батман, човек-прилеп.“ Това беше всичко, и той можеше да е резултат от някакъв амфетамин... но аз го бях видял и облекчението...

— Да — каза Пиърсън, мислейки за сутринта. Спряха се на улица Стору Драйв, изчакаха да отmine една цистерна и след това прекосиха осеяната с локви улица. За момент вниманието на Пиърсън бе привлечено от избеляващ надпис, написан със спрей на гърба на една пейка към реката. ИЗВЪНЗЕМНИТЕ СЕ ПРИЗЕМИХА, гласеше той. ИЗЯДОХМЕ ДВАМА В РЕСТОРАНТА ЗА МОРСКИ ДЕЛИКАТЕСИ.

— Добре, че ти беше там сутринта — каза Пиърсън. — Късмет извадих.

Дюк кимна.

— Така е, късмет извади. Когато прилепите вдигнат мерника на някой тип, те така се разправят с него, че полицаите трябва да събират парчетата след някой от техните купони. Това чу ли го?

Пиърсън кимна.

— И никой няма да знае, че жертвите са имали една обща характерна черта — намалили са цигарите до пет-шест на ден. Имам

чувството, че този факт би останал незабелязан дори и за ФБР.

— Но защо ще ни убиват? — попита Пиърсън. — Искам да кажа, че ако някой тръгне да разправя, че шефът му е марсианец, никой няма да изпрати Националната гвардия, просто ще го изпратят в лудница.

— Хайде, човече, слез на земята — каза Дюк. — Ти поне си ги виждал тези сладурчета.

— Те... го правят за удоволствие?

— Да, за удоволствие. Но по този начин поставяме нещата отзад напред. Те са като вълци, Брендън, невидими вълци, които се движат напред-назад из стадо овце. Кажи ми — какво искат да направят вълците с овцете, освен че изпитват огромно удоволствие всеки път, когато убият някоя от тях?

— Те... какво искаш да кажеш? — гласът на Пиърсън се превърна в шепот. — Да не искаш да кажеш, че те ни изяждат?

— Изяждат някаква част от нас — каза Дюк. — Роби Делри бе твърдо убеден в това, когато се запознах с него и повечето от нас продължават да вярват, че е така.

— Кой са тези „нас“, Дюк?

— Хората, с които ще те запозная. Няма да сме събрани всички, но този път ще сме повечето. Изскочи нещо. Нещо голямо.

— Какво?

На това Дюк само поклати глава и попита:

— Ти готов ли си да се качиш на такси? Прогизна ли?

Пиърсън беше прогизнал, но не беше готов да се качи на такси. Разходката го бе оживила... но не просто разходката. Не вярваше, че ще може да каже за това на Дюк — поне не засега, — но цялата работа имаше още една страна... романтична страна. Сякаш бе попаднал в юношески приключенски роман; почти си представяше илюстрациите на Уайът. Погледна ореолите от бяла светлина около уличните лампи, които като стражи стояха по пътя им към улица Стору Драйв и леко се усмихна. Изскочило е нещо голямо, помисли си той. Агент X-9 се промъкна с добри новини от нашата подземна база... открита е противоположната отрова, която търсехме!

— Възбудата лека-лека изчезва — каза Дюк сухо.

Пиърсън извърна стресната глава.

— И когато един ден извадят и втория ти приятел от пристанището с половин липсваща глава, ти си даваш сметка, че Том

Суифт няма да дойде да ти помогне да боядисате проклетата ограда.

— Том Сойер — измърмори Пиърсън и избърса дъждовните капки от очите си. Усети, че се изчервява.

— Те изяждат нещо, което нашите мозъци произвеждат, поне Роби мисли така. Може би е някой ензим, а може да е някакъв вид специална електрическа вълна. Той смята, че това може да е същото нещо, което ни позволява — поне на някои от нас — да ги виждаме, и за тях ние сме като домати в зеленчукова градина, могат да ни откъснат всеки път, когато решат, че вече сме узрели. Аз самият съм възпитан като баптист, готов съм да стигна до сърцевината на нещата — и не мога да приема тези зарзаватчийски тъпотии. — Аз мисля, че те са душепейци.

— Наистина? Ти будалкаш ли ме или наистина вярваш в това?

Дюк се засмя, повдигна рамене, във вида му имаше нещо предизвикателно.

— Мамка му, не зная. Тези неща се появиха в живота ми горедолу по времето, когато открих, че раят е измислица, а адът, това са другите хора. После всичко пак се обърка. Но това няма никакво значение. Най-важното нещо, единственото нещо, което човек трябва да разбере и да запомни е, че те имат безброй причини да ни убият. На първо място те се страхуват, че ще направим точно това, което и правим — събираме се, организираме се, опитваме се да им дадем отпор...

Той спря, замисли се, поклати глава. Сега имаше вид на човек, който разговаря със себе си, като се опитваше още веднъж да си отговори на въпрос, който не му е давал мира много ноци наред.

— Да се страхуват? Не зная дали това е съвсем вярно. Но не поемат никакви рискове, в това отношение няма съмнение. И по отношение на още едно нещо няма съмнение — те ненавиждат това, че някои от нас могат да ги видят. Направо го ненавиждат. Веднъж хванахме един от тях и все едно, че хванахме ураган в бутилка. Ние...

— Хванали сте един от тях!

— Да, наистина — каза Дюк и му се усмихна сковано и безрадостно. — Завардихме го на едно от местата за почивка на магистралата 1–95, нагоре към Нюбърипорт. Бяхме пет-шест души — моят приятел Роби ръководеше операцията. Откарахме го в една ферма и когато мина действието на кофата приспивателно, което му бяхме

инжектирали — а това стана прекалено бързо, — ние се опитахме да го разпитаме, за да получим по-точни отговори на някои от въпросите, които ти вече ми зададе. Бяхме му сложили белезници на ръцете и топузи на краката, бяхме го омотали с толкова много найлоново въже, че беше заприличал на мумия. Знаеш ли какво си спомням най-ярко?

Пиърсън поклати глава. Току-що го бе напуснало чувството, че живее между страниците на момчешки приключенски роман.

— Начина, по който се събуди — каза Дюк. — Нямаше никакво междинно състояние. В един момент беше като отсечена талпа, а в следващия бе напълно разбуден и се взираше в нас с онези, техните ужасни очи. Очи на прилеп. Те имат очи — хората не винаги си дават сметка, че имат. Всички тези глупости, че били слепи, трябва да са продукт на някой добър агент от пресслужбите. Той не искаше да говори с нас. Нито дума. Предполагам съзнаваше, че никога няма да напусне онзи хамбар, но не беше изплашен. Беше изпълнен само с ненавист. Господи, каква омраза само имаше в очите му!

— И какво стана?

— Разкъса белезниците сякаш бяха от тоалетна хартия. С топузите на краката му беше по-трудно, а пък и ние го бяхме напъхали в онези високи ботуши, които могат да се заковат направо за пода — но найлоновото корабно въже... той започна да го прегризва там, където въжето стягаше раменете му. С онези зъби — виждал си ги, — все едно гледахме как плъх прегризва клонка. Седяхме и го гледахме — наредени като свраки на клон. Дори и Роби. Не можехме да повярваме на очите си... или може би той ни беше хипнотизирал. Много пъти съм се чудил дали това беше възможно. Слава богу, че се появи Лестър Олсън. Използвахме един микробус форд-иконълайн, който Роби и Мойра откраднаха, и Лестър много се страхуваше, че той се забелязва от бариерата. Той беше излязъл да провери и като се върна и видя, че нещото почти се е освободило, с изключение на краката, той го застреля три пъти в главата. Просто бум-бум-бум.

Дюк поклати глава, продължавайки да се чуди на нещо.

— Значи го уби — каза Пиърсън. — Просто бум-бум-бум.

Гласът му сякаш отново започна да излиза от главата му, както бе станало на площада пред банката същата сутрин и изведнъж му мина през ум една ужасна и едновременно с това убедителна идея: няма хора прилепи. Те са групова халюцинация, това е всичко, също като

халюцинациите на употребяващите пейот по време на медикаментозното им лечение по групи. Тази халюцинация е характерна само за Хората от десет часа и е предизвикана от грешка в количеството тютюн. Хората, с които Дюк искаше да го запознае, бяха убили един невинен, докато са били под влияние на тази шантава идея, и можеха да убият и още. Сигурно щяха да убият още, ако имаха време за това. И ако той не успееше да се спаси от този превъртял млад banker, можеше да се окаже замесен в тази работа. Той вече бе виждал двама от хората-прилепи... не, трима, ако се брои и полицаят, четири ако се брои и вицепрезидентът. И точно това прецакваше цялата работа, идеята, че вицепрезидентът на Съединените щати...

Изражението на лицето на Дюк накара Пиърсън да си помисли, че пак му четат мислите за трети, рекорден път.

— Ти започваш да си мислиш дали ние всички не сме изкукуригали, включително и ти — каза Дюк. — Прав ли съм?

— Прав си, разбира се — каза Пиърсън, дори малко по-остро, отколкото бе възнамерявал.

— Те изчезват — каза Дюк простичко. — Видях онзи във фермата как изчезна.

— Какво?

— Стават прозрачни, превръщат се в дим, изчезват. Зная колко шантаво звучи, но каквото и да ти разкажа, няма да успея да те накарам да разбереш колко по-шантаво е да си там и да виждаш как всичко това се случва пред очите ти. Отначало ти се струва, че това не е истина, въпреки че се случва точно пред теб: сигурно го сънуваш или може би изведнъж си попаднал във филм, един от онези филми със зашеметяващи специални ефекти, като например „Звездни войни“. Тогаваш усещаш миризма на нещо като прах и урина и люти чушки, всичко смесено. Започват да ти смъдят очите и ти се гади. Лестър наистина повърна, а Джанет киха цял час след това. Тя каза, че обикновено само цъфналите тополи и върбите могат да причинят такова нещо. Както и да е, отидох до стола, където се намираше той. Въжетата продължаваха да са там и белезниците, и дрехите. Ризата на този тип продължаваше да е закопчана. Връзката му продължаваше да е завързана на възел. Пресегнах се и отворих ципа на панталоните — много внимателно, сякаш онази му работа щеше да изхвърчи оттам и да ми отпори носа — но видях само бельото под панталоните му.

Съвсем обикновени бели гащета. Това беше всичко, но беше достатъчно, защото и те бях празни. Да ти кажа ли нещо, братче — най-странното нещо е да видиш дрехите на някой тип едни в други, на пластове по този начин, но в тях да няма никой.

— Изчезна яко дим — каза Пиърсън. — Боже Господи.

— Да, накрая изглеждаше точно ей така — той посочи една от уличните лампи с блестящ, въртящ се ореол от влага.

— А какво става с... — Пиърсън се спря, за момент не беше сигурен как да изрази това, което искаше да попита. За изчезнали ли ги обявяват? Дали ги... — Тогава осъзна точно какво иска да знае. — Дюк, къде е истинският Дъглас Кийфър? И истинската Сюзън Холдинг?

Дюк поклати глава:

— Не зная. Само дето съм сигурен, че ти видя истинския Кийфър тази сутрин, Брендън, и истинската Сюзън Холдинг. Ние смятаме, че може би главите, които виждаме, всъщност не са там, че нашите мозъци превеждат истинската същност на прилепите — техните сърца и души — във видими образи.

— Душевна телепатия?

Дюк се усмихна.

— Добре се оправяш с думите, братче — много добре го каза. Трябва да говориш с Лестър. Когато става въпрос за хората-прилепи, той е направо поет.

Това име изглеждаше много познато и като се замисли за миг, Пиърсън реши, че знае защо.

— Това да не е един възрастен мъж с бухнали бели коси? Прилича на застаряващ магнат от следобедните сериали?

Дюк избухна в смях:

— Да, това е Лес.

Продължиха да вървят мълчаливо. Реката мистично се плискаше от дясната им страна и вече виждаха Кеймбридж от другата страна. Пиърсън си помисли, че Бостън никога не му е изглеждал толкова красив.

— Хората-прилепи се появяват просто така, може би просто се вдишва някакъв вирус... — поде отново Пиърсън, опитвайки се да формулира малко неясните си мисли.

— Да, някои вярват във вирусния произход, но аз не споделям това мнение. Защото помисли: човек не може да види прилеп-метач или пък прилепка-сервитьорка. Те обичат властта, движат се само в богатите квартали. Чувал ли си за вирус, който хваща само богатите, Брендън?

— Не.

— И аз не съм.

— Тези хора, с които ще се срещнем сега... те... — на Пиърсън му беше забавно, че трябва доста да се понапрегне, за да може да изрече следващите си думи. Не беше съвсем като връщане в царството на момчешките книги, но беше близо. — Те борци от съпротивата ли са?

Дюк помисли известно време, после едновременно кимна и вдигна рамене — забележително движение, сякаш тялото му едновременно казваше и да, и не.

— Още не — каза той, — но може би след тази вечер ще станем.

Преди Пиърсън да успее да го попита какво точно има предвид, Дюк забеляза едно свободно такси, което се намираще от другата страна на улицата и слезе на платното, за да му направи знак. То направи непозволен обратен завой и се долепи до бордюра, за да ги качи.

В таксито говориха за спорт — влудяващия отбор „Ред Сокс“, доста депримиращите „Патриоти“ и съвсем отпусналите се „Селтикс“ — и оставиха темата за хората-прилепи, но когато слязоха пред една самотна къща от другата страна на реката (КНИЖАРНИЦА ЗА МИСТЕРИОЗНИ ЧЕТИВА — ПРИ КЕЙТ беше написано на табелата, на която имаше и рисунка на черна котка с високо извит гръб), Пиърсън хвана Дюк Райнман за ръката и каза:

— Имам още няколко въпроса.

Дюк погледна часовника си:

— Няма време, Брендън — май сме вървели малко по-дълго, отколкото трябваше.

— Тогава само два.

— Боже, ти си като оня тип от телевизията, оня с мръсния стар шлифер. Съмнявам се, че ще мога да ти отговоря, във всеки случай — за тези неща зная много по-малко, отколкото ти си мислиш.

— Кога започна всичко?

— Виждаш ли? Това имам предвид. Не знаем, а нещото, което заловихме, не искаше да ни каже — това сладурче дори не искаше да ни каже името си, ранга си, серийния си номер. Роби Делри, човекът, за когото ти говорих, казва, че видял първия преди пет години, докато вървял по Бостън Комън. Казва, че се увеличавали всяка година. Все още не са чак толкова много в сравнение с нас, но броят им нараства... в геометрична прогресия?... нали може да се каже така?

— Надявам се, че не е така — каза Пиърсън. — Този израз ме плаши.

— Какъв е следващият ти въпрос, Брендън? Побързай.

— Как е в другите градове? Има ли и други прилепи? Има ли други хора, които могат да ги виждат? Какво сте чували по този въпрос?

— Не знаем. Може да са по целия свят, но сме сигурни, че Америка е единствената страна в света, където повече хора могат да ги забележат.

— Защо?

— Защото ние сме единствената страна, която е изкукуригала изцяло на тема цигари... вероятно защото това е единствената страна, където хората вярват — дълбоко в себе си те наистина са убедени, — че ако ядат подходящи храни, вземат нужната комбинация от витамини, мислят достатъчно време определен тип мисли и си бършат задника с определена тоалетна хартия, ще живеят вечно и през цялото време ще са сексуално активни. Когато става въпрос за тютюнопушене, двата лагера са ясно разграничени и в резултат се е получил този странен хибрид. С други думи — ние.

— Хората от десет часа — каза Пиърсън с усмивка.

— Да — Хората от десет часа — той погледна през рамото на Пиърсън. — Мойра! Здравсти!

Пиърсън не беше съвсем изненадан, когато усети аромата на „Джорджо“. Обърна Се и видя госпожица Малка Червена поличка.

— Мойра Ричардсън, Брендън Пиърсън.

— Здравейте — каза Пиърсън и пое протегнатата ѝ ръка. — Кредитно асистиране, нали?

— Това е все едно да се нарече боклукчията санитарен техник — каза тя с весела усмивка. Това бе усмивка, в която човек можеше да се влюби, ако не внимава. — Всъщност аз се занимавам с кредитни

проверки. Ако искате да си купите ново порше, аз проверявам данните дали сте от хората, които са тип порше... във финансов смисъл, разбира се.

— Разбира се — каза й Пиърсън и пак й се усмихна.

— Кам! — извика тя. — Ела тук!

Това бе чистачът на тоалетната, който обичаше да ходи с шапка обърната с козирката назад. Облечен в цивилни дрехи, той изглеждаше два пъти по-интелигентен и приличаше много на Арман Асан. Пиърсън усети, че нещо го прободне, но не бе съвсем изненадан, когато онзи обви с ръка прелестната тънка талия на Мойра Ричардсън и целуна небрежна ъгълчето на възхитителната й мъничка уста. След това му подаде ръка.

— Камерън Стивънс.

— Брендън Пиърсън.

— Радвам се да ви видя тук — каза Стивънс. — Тази сутрин си помислих, че ще вдигнете голям джангър.

— Кой от вас ме наблюдаваха? — попита Пиърсън. Опита си да се представи това, което се беше случило на площада в десет часа, но откри, че не може — по-голямата част от събитието се губеше в бялата мъгла на шока.

— Повечето от нас от банката, които ги виждаме — каза Мойра тихо. — Но не се притеснявайте, господин Пиърсън...

— Моля, наричайте ме Брендън.

Тя кимна.

— Ние просто бяхме с теб, Брендън. Хайде, Кам.

Те бързо се изкачиха по стълбите към вратата на малката сграда и се вмъкнаха вътре. Пиърсън зърна само леко приглушена светлина, преди да се затвори вратата. После се обърна отново към Дюк.

— Всичко това е истина, нали?

Дюк го погледна съчувствено:

— За нещастие е така — той спря, после добави. — Но в цялата работа има едно хубаво нещо.

— О, така ли? И какво е то?

Белите зъби на Дюк просветнаха в мрака.

— На път си да присъстваш на първото събрание, където пушенето е позволено. От около пет години не си изживявал такова нещо — каза той. — Хайде да влезем.

3

Фоайето и книжарницата зад него бяха тъмни; светлината заедно с бръмчащите гласове долитаха от стръмното стълбище, което се намиреше отляво.

— Е — каза Дюк, — това е мястото. Цитирайки мъртвите можем да кажем, това бе дълго и странно пътуване, нали?

— Вярвай, така беше — съгласи се Пиърсън. — Кейт също ли е от групата на Хората от десет часа?

— Собственичката ли? Цък. Срещал съм се само веднъж с нея, но имам чувството, че е абсолютен непушач. Това място тук бе идея на Роби. За Кейт ние сме Бостънският клуб на приятелите на книгата.

Пиърсън вдигна вежди:

— Би ли повторил?

— Малка групичка почитатели на творбите на Реймънд Чандлър, Дашиъл Хамет, Рос Макдоналд, хора от този тип. Ако не си им чел произведенията, може би ще трябва да го направиш.

Слязоха по стълбите, Дюк вървеше напред — стълбището беше твърде тясно, за да вървят един до друг — минаха през една отворена врата в добре осветена ниска, приземна стая, вероятно с дължината на цялата къща над нея. Бяха разпънати тридесетина сгъваеми стола, а пред тях бе поставен триножник, покрит със син плат. От другата страна на триножника бяха натрупани кашони от различни издателства. Пиърсън се развесели, като видя на лявата стена снимка в рамка с надпис под нея: **ДАШИЪЛ ХАМЕТ: ДА ЖИВЕЕ БЕЗСТРАШНИЯТ НИ ВОЖД.**

— Дюк? — възкликна една жена от лявата страна на Пиърсън. — Слава богу, помислих си, че нещо ти се е случило.

Пиърсън разпозна и нея: сериозната млада жена с дебели очила и дълга права черна коса. Тази вечер тя изглеждаше много по-малко сериозна в чифт прилепнали протрити джинси и фланелка от Джорджтаунския университет, под която съвсем определено не носеше сутиен. И на Пиърсън му мина през ум, че ако жената на Дюк видеше

отнякъде как тази млада жена гледа към мъжа ѝ, вероятно щеше да го хване за ухото и веднага да го измъкне от това мазе, без въобще да ѝ пука за хората-прилепи, които се движеха по света.

— Добре, съм скъпа — каза той. — Просто водя още един привърженик на Църквата на светите седмоприлепи, това е всичко. Джанет Брайтууд, Брендън Пиърсън.

Брендън пое ръката ѝ и си помисли: *Значи ти си била онази, дете все кихала.*

— Приятно ми е да се запознаем, Брендън — каза тя, после пак се обърна усмихната към Дюк, който беше малко притеснен от настойчивия ѝ поглед.

— Искаш ли след това да идем да пием кафе? — попита го тя.

— Ами, ще видим, скъпа. Става ли?

— Става — каза тя, а усмивката ѝ подсказваше, че е готова да чака и три години само и само да иде да пие кафе с Дюк, стига Дюк да го поискаше от нея.

„Какво правя аз тук? — изведнъж Пиърсън си зададе този въпрос. — Това е абсолютно шантаво... като събиране на анонимните алкохолици в психото.“

Членовете на Църквата на светите седмоприлепи си вземаха пепелници, натрупани на купчина върху един от кашоните с книги, и си палеха цигарите с явна наслада, докато заемаха местата си. Пиърсън изчисли, че ще има много малко свободни сгъваеми столове, ако въобще останат, след като всички се настанят.

— Почти всички са тук — каза Дюк на Пиърсън, докато го водеше към две места на края на последния ред, далече от мястото, където Джанет Брайтууд се занимаваше с кафеварката. Пиърсън нямаше представа дали това бе съвпадение или не. — Това е хубаво... внимавай, прътът на прозореца, Брендън.

Прътът, с кука на края за затваряне на високите прозорци на мазето, беше подпрян на варосаната тухлена стена. Пиърсън го бе ритнал, без да забележи, докато сядаше. Дюк го грабна, преди той да успее да падне и да одере някого, като го премести на по-безопасно място, после мина по страничната пътека и си измъкна един пепелник.

— Ти наистина ми четеш мислите — каза Пиърсън с благодарност и запали. Чувстваше се много особено (но просто великолепно), че може да го прави като член на тази голяма група.

Дюк запали своята цигара, след това посочи към слабичкия, луничав мъж, който стоеше до триножника. Луничавко бе потънал в задълбочен разговор с Лестър Олсън, който бе застрелял прилепа, бум-бум-бум, в една ферма в Нюбъри.

— Червенокосият е Робърт Делри — каза Дюк, почти с благоговение. — Човек не би го избрал за Спасител на своята раса, ако трябва да набира актьори за сериен филм, нали? Но може да се окаже, че той е точно това.

Делри кимна към Олсън, потупа го по гърба и каза нещо, на което белокосият мъж се засмя. Тогава Олсън се върна на мястото си — в средата на първия ред, — а Делри се приближи до покрития триножник.

До този момент всички места вече бяха заети и имаше няколко души правостоящи в дъното на помещението, близо до кафеварката. Оживени и забързани разговори тракаха и отскачаха като билиардни топки, след силен удар. Спластен облак синкав дим вече се беше събрал под тавана.

„Боже, как са се натъпкали — помисли си той. — Наистина са натъпкани. Обзалагам се, че така са изглеждали противобомбените скривалища в Лондон през 1940 г., по време на въздушните нападения.“

Той се обърна към Дюк.

— Ти с кого говори? Кой ти каза, че тази вечер се готви нещо голямо?

— Джанет — каза Дюк, без да го погледне. Експресивните му кафяви очи бяха фиксирани върху Роби Делри, който някога във влака му бе помогнал да не полудее. На Пиърсън му се стори, че вижда в очите на Дюк не само възхищение, но и преклонение.

— Дюк, това наистина е голямо събрание, нали?

— Да, за нас е голямо. Най-голямото, което съм виждал.

— Това притеснява ли те? Толкова много хора на едно място?

— Не — каза Дюк, съвсем простичко. — Роби може да подуши прилепи. Той... шшшт, започваме.

Роби Делри, усмихнат, вдигна ръце и глъчката в залата стихна почти веднага. Пиърсън забеляза преклонението, което бе видял у Дюк Райнмън, изписано на много лица. Никъде не видя нещо по-малко от уважение.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Делри тихо. — Мисля, че най-накрая се сдобихме с това, което някои от нас чакат вече от четири-пет години.

Това предизвика спонтанни аплодисменти. Делри ги остави да продължат няколко секунди, оглеждайки помещението с широка усмивка. Накрая вдигна ръце, за да даде знак да замълчат. Докато аплодисментите отзвучаваха, Пиърсън (който не бе взел участие в тях) откри нещо, което силно го смути: на него никак не му хареса приятелят и духовен водач на Дюк. Предположи, че това може да е породено от завист — сега, когато Делри бе взел нещата в свои ръце в центъра на залата, Дюк бе забравил напълно съществуването на Пиърсън — но реши, че не това е причината. Имаше нещо самодоволно и нафукано в тези вдигнати ръце, които призоваваха към тишина; нещо, което издаваше почти неосъзнатото презрение на хитър политик към хората, които го слушаха.

„О, я си гледай работата — каза си Пиърсън. — Не си ти човекът, дето ще ги определи тези работи.“

Така е, наистина е така, и Пиърсън се опита да заглуши интуицията си, да даде на Делри един шанс, дори само заради Дюк.

— Преди да започна — продължи Делри, — бих искал да ви представя най-новия член на групата: Бранен Пиърсън, от тъмните дълбини на Медфърд. Изправи се за секунда, Бранен, за да могат новите ти приятели да те видят.

Пиърсън погледна изненадано към Дюк. Дюк се засмя, повдигна рамене, след това побутна Пиърсън с опакото на ръката си.

— Хайде, няма да те ухапят.

Пиърсън не беше съвсем сигурен, че е така. Въпреки това той се изправи, целият изчервен, усещайки как хората извиват вратовете си, за да го видят. Особени силно усещаше усмивката на лицето на Лестър Олсън — както и косата му, тя бе твърде предизвикателна, за да мине незабелязана.

Неговите събратя — Хората от десет часа — пак започнаха да ръкопляскаат, само че този път ръкопляскаха на него: Брендън Пиърсън, банков служител от средния ешелон и упорит пушач. Той усети, че се чуди дали пък не е попаднал на събиране на Анонимните алкохолици, предназначено само за (да не говорим, че бе и ръководено от) психари. Когато се отпусна обратно на мястото си, лицето му бе яркочервено.

— Чудесно можех да мина и без това; благодаря — измърмори той на Дюк.

— Отпусни се — каза Дюк и продължи да се усмихва широко. — За всички е така. И това трябва със сигурност да ти хареса, нали, приятел? Искам да кажа, че сме в деветдесетте години, дяволите да го вземат.

— Знам, че сме в деветдесетте години, но това със сигурност не ми харесва — каза Пиърсън. Сърцето му биеше до спукване, а червенината на бузите му не изчезваше. Всъщност дори му се струваше, че се увеличава. „Какво е това? — чудеше се той. — Топла вълна? Мъжки климактериум? Какво?“

Роби Делри се наведе напред, размени няколко думи с една брюнетка с очила, която седеше до Олсън, погледна часовника си, после се дръпна до покрития триножник и огледа групата. С луничавото си открито лице той приличаше на момченце от неделния хор, готово на всякакви безвредни номера през шестте дни от седмицата — жаби, пуснати в гърба на момичетата, навиване на чаршафа на по-малкото братче, неща от този род.

— Благодаря ви, приятели и добре дошъл, Брендън — каза той.

Пиърсън измърмори, че се радва, че е тук, но това не беше истина — ами ако се окажеше, че тези Хора от десет часа са банда тъпанари от сектата Нова ера? Или ако накрая се окажеше, че той изпитва спрямо тях това, което изпитваше към гостите в телевизионното шоу на Опра, или онези елегантно облечени религиозни кукувци, които се появяваха в предаването CLUB PLT, веднага след химна? Тогава какво?

„О, я остави — каза си той. — Дюк ти харесва, нали така?“

Да, на него Дюк наистина му харесваше и си мислеше, че вероятно и Мойра Ричардсън ще му хареса... разбира се, след като успееш да преодолее сексапилната външна обвивка и успее да оцени личността под нея. Несъмнено щеше да има и други, които щяха да му харесат; не беше прекалено придиричив. Всъщност бе забравил, поне временно, основната причина, поради която се бяха събрали в това мазе — хората-прилепи. Като се имаше предвид тази заплаха, той щеше да понесе присъствието на няколко смотаняци и новоерци, нали така?

Вероятно щеше да го понесе.

„Чудесно! Прекрасно! Сега се облегни, отпусни се и гледай парада.“

Той се облегна, но установи, че не може да се отпусне, поне не изцяло. Отчасти, защото беше новодошлият в класа. Отчасти, защото дълбоко в себе си не понасяше този вид насилствено социално общуване — като правило възприемаше хората, които започваха веднага да се обръщат към него на малко име, като особен вид натрапници. И отчасти...

„О, стига! Не си ли разбрал още? Нямах никакъв избор!“

Неприятна мисъл, но трудно оборима. Тази сутрин той бе прекрачил една сериозна линия в живота си в момента, в който се беше обърнал и бе видял това, което наистина живееше в дрехите на Дъглас Кийфър. Беше си мислил, че знае поне това, но едва тази вечер си даде сметка колко крайна е тази линия, колко незначителен е шансът да се върне обратно от другата страна. От „сигурната“ страна.

Не, не можеше да се отпусне, поне не засега.

— Преди да се заловим за работа, бих искал да ви благодаря, че дойдохте, въпреки че събранието бе свикано така внезапно — каза Роби Делри. — Зная, че невинаги е лесно да се измъкне човек, без да предизвика любопитни погледи, а понякога си е направо опасно. Мисля, че няма да преувелича, ако кажа, че заедно сме минали през тежки моменти... както и през много бури...

През публиката премина възпитано, сподадено шушукане. Изглежда, че повечето поглъщаха всяка дума на Делри.

— ... и едва ли някой знае по-добре от мен колко е трудно да бъдеш един от малцината, които в действителност знаят истината. Откакто видях първия си прилеп преди пет години...

Пиърсън бе започнал да шава, изпитвайки едно усещане, което едва ли бе очаквал тази вечер: отегчение. Как можеше странната поредица от събития този ден да завърши по този начин: с група хора, насядали в мазето на някаква книжарница, които слушат един луничав бояджия да им изнася нещо като лоша реч в ротариански клуб...

Въпреки всичко, останалите го слушаха зяпнали; Пиърсън се огледа още веднъж, за да се увери, че е така. Погледът на Дюк бе напълно прехласнат — като кучето Бъди от детството му, което го гледаше така всеки път, когато бе изваждал купичката за хранене изпод умивалника. Камерън Стивънс и Мойра Ричардсън седяха прегърнати

вперили погледи в Роби Делри, без да откъсват очи от него. Както и Джанет Брайтууд. Също и групичката около кафеварката.

„Както и всички останали, — помисли си той, — с изключение на Брендън Пиърсън. Хайде, скъпи, недей да се цепиш от колектива, давай нататък.“

Само че не можеше да го направи, а по някакъв странен начин сякаш и Роби Делри не можеше да го направи. Пиърсън, който оглеждаше публиката, върна поглед обратно към Делри точно в момента, когато той поглеждаше към часовника си. Това бе жест, с който Пиърсън бе свикнал, откакто бе станал член на групата на Хората от десет часа. Предположи, че човекът просто засича колко време му остава до следващата цигара.

Докато Делри продължаваше да си кара мудно нататък, някои от неговите слушатели сякаш започнаха да се разсейват малко по малко — Пиърсън чу приглушени покашляния и суркане на крака. Делри се усмихваше независимо от всичко, явно не се усещаше, че независимо от това дали е любим водач или не, имаше опасност да прекали.

— ... дадохме най-доброто, на което сме способни — говореше той, — както и понесохме загубите, по най-добрия възможен начин, криейки сълзите си, както се налага на всички, които водят тайни войни, винаги с вярата, че ще дойде ден, когато тайната ще излезе наяве и ние ще...

...Щрак, още един бърз поглед към стария часовник „Касио“...

— ...можем да споделим това, което знаем с останалите мъже и жени, които гледат, но не виждат...

„Спасител на своята раса? — помисли си Пиърсън. — Да пази Бог. Този тип звучеше повече като Джеси Хелмс по време на реч в Конгреса.“

Той погледна към Дюк и му дойде кураж, като видя как той, въпреки че продължаваше да слуша, все повече се въртеше на мястото си и даваше признаци, че излиза от транса.

Пиърсън докосна лицето си и усети, че то продължава да е горещо. Спусна върховете на пръстите си надолу, към сънната артерия и опипа пулса си — все така учестен. И сега вече причината не беше в това, че трябваше да се изправи и да го оглеждат всички, сякаш бе финалист в конкурса „Мис Америка“, останалите бяха забравили

неговото съществуване, поне за момента. Не, беше нещо друго. Не нещо добро непременно.

— ... ние бяхме част от нея и тя беше част от нас, ние изпълнихме своята част дори когато музиката не ни беше по вкуса... — продължаваше монотонно Делри.

Това е същото, което изпитваше и преди, каза си Брендън Пиърсън. *Това е страхът, че си попаднал сред хора, които споделят една и съща смъртоносна халюцинация.*

— Не, не е — измърмори той. Дюк се обърна към него с вдигнати вежди и Пиърсън поклати глава. Дюк пак съсредоточи вниманието си върху това, което ставаше в предната част на помещението.

Брендън наистина беше изплашен, но не от някакъв култ, подтикващ към убийства. Може би хората в това помещение — поне някои от тях — бяха извършвали убийства, може би интерлюдията във фермата в Нюбърипорт наистина се беше случила, но енергията, необходима за такива отчаяни усилия, не се чувстваше тук тази вечер, в тази зала пълна с четящи събрата, над които бдеше Дашиъл Хамет. Тук се усещаше само сънливо полуучастие, което дава възможност на хората да понесат скучни речи като тази, без да заспят или да си идат.

— Роби, давай по същество! — извика някаква сродна душа от дъното на помещението и последва нервен смях.

Роби Делри хвърли яден поглед в посоката, откъдето бе дошъл гласът, после се усмихна и пак погледна часовника си.

— Дааа, добре — каза той. — Малко се поувлякох, признавам. Лестър, би ли ми помогнал за секунда?

Лестър се изправи. Двамата мъже отидоха зад купчина кашони и се върнаха с голям кожен куфар. Поставиха го отдясно на триножника.

— Благодаря, Лес — каза Роби.

Лестър кимна и пак се отпусна на стола си.

— Какво има в куфара? — прошепна Пиърсън в ухото на Дюк.

Дюк поклати глава. Той изглеждаше объркан и може би изведнъж малко притеснен... но сигурно не толкова притеснен, колкото беше Пиърсън.

— Добре, Мак е прав — каза Делри. — Предполагам, че малко се поувлякох, но имам чувството, че моментът е исторически. Да продължим шоуто.

Той направи пауза за по-голям ефект, след това изведнъж дръпна синьото платно, което покриваше триножника. Слушателите му се наведоха напред върху сгъваемите си столове, готови да бъдат изумени, после се отпуснаха назад, издавайки кратка въздишка на разочарование. Това беше черно-бяла снимка на нещо, което приличаше на изоставен склад. Беше увеличен достатъчно, за да може окото да се ориентира по-добре сред разхвърлените хартии, презервативи, празни бутилки от вино, разпръснати по рампите, и да прочете драсканиците със спрей по стените.

През стаята премина шепот.

— Преди пет седмици — каза Делри с най-въздействащия си глас, — Лестър, Кендра и аз проследихме двама души прилепи до този пуст склад в Кларк Бей.

Тъмнокосата жена до Лестър се огледа важно... и Пиърсън бе готов да се закълне, че тя си погледна часовника.

— На това място — той посочи една от натрупаните с боклуци рампи — те бяха посрещнати от трима мъже и две жени прилепи. Влязоха вътре. Оттогава шест-седем от нас наблюдаваме това място на смени. Установихме...

Пиърсън погледна невярващото обидено лице на Дюк. Все едно, че на челото му беше написано: ЗАЩО НЕ МЕ ВКЛЮЧИХТЕ И МЕН?

— ...че това е нещо като място за срещи на прилепите от периметъра на бостънското метро.

Бостънските прилепи, помисли си Пиърсън, *страхотно име за бейзбол отбор*. И тогава в съзнанието му пак се върна съмнението: *Това аз ли съм тук, седнал и слушащ тази лудост? Наистина аз ли съм?*

И докато си мислеше това, сякаш споменът бе задействан от това съмнение, той пак чу Делри да го представя пред Храбрите ловци на прилепи: най-новия член Брендън Пиърсън, от тъмните дълбини на Медфърд.

Той се обърна към Дюк и зашепна в ухото му.

— Когато си говорил с Джанет по телефона, ти сигурно си й казал, че ще ме доведеш, нали?

Дюк го погледна раздразнено с вид, който трябваше да каже: „Опитвам се да слушам“ и продължаваше да си личи, че е засегнат.

— Разбира се — каза той.

— Ти ли й каза, че съм от Медфърд?

— Не — каза Дюк. — Откъде да те знам откъде си? Остави ме да слушам, Бранд! — и той се обърна пак напред.

— Проследихме над тридесет и пет коли — най-вече луксозни коли и лимузини, — които посещават този изоставен, отдалечен склад — каза Делри. Той направи пауза, за да даде възможност на слушателите да асимилират това, което беше казал, хвърли един бърз и таен поглед към часовника си, след това бързо продължи. — Много от тези коли са посещавали мястото по повече от десет пъти. Несъмнено прилепите могат да се чувстват много горди, че са избрали толкова потайно място за явка или клубче за срещи, но аз си мисля, че вместо това сами са се натикали в ъгъла. Защото... моля да ме извините за секунда, приятели...

Той се извърна и започна тих разговор с Лестър Олсън. Жената на име Кедра се присъедини към тях, въртейки глава надясно и наляво, сякаш гледаше тенис на маса. Насядалата публика следеше протичащото шепнешком съвещание с израз на учудване и обърканост.

Пиърсън си даваше ясна сметка какво изпитват те. Нещо голямо беше обещал Дюк и от настроението личеше, че всички, които бяха дошли, явно очакваха същото.

„Голямото нещо“ се бе оказало една единствена черно-бяла снимка, показваща изоставен склад, заровен в купища боклуци, изхвърлено бельо и използвани презервативи. Дявол го взел, какво толкова имаше на тази снимка?

Голямата работа трябва да е в куфара, помисли си Пиърсън. И между другото, Луничавко, ти откъде знаеш, че съм от Медфърд? Това е въпрос, който си пазя за най-накрая, когато започнат въпросите и отговорите, повярвай ми.

Чувството — зачервено лице, тупкащо сърце, най-вече желанието за още една цигара — беше по-силно от всякога. Какво беше това? Ако не беше страх, тогава какво беше?

О, това си е точно страх — само че не е страх, че си единственият нормален в гнездото на змиите. Ти знаеш, че прилепите са реалност; не си луд, нито Дюк е луд, нито Мойра, нито Сам Стивънс или пък Джанет Брайтууд. Но независимо от всичко в тази картинка нещо не е наред... ама съвсем не е наред. И аз си мисля, че

това е той. Роби Делри, бояджията, спасителят на расата. Брайтууд му се е обадила и му е казала, че Дюк ще доведе някого от Първа търговска, казвал се Брендън Пиърсън, и Роби ме е проверил. Защо ще го прави? И как го е направил?

Изведнъж в главата си чу гласа на Дюк Райнмън, който казваше: Те са хитри... имат приятели на ключови места. За тях цялата работа е в ключовите места.

Ако имаш приятели на ключови места, тогава ще можеш бързичко да провериш някого, нали така? Да. Хората на ключови места имат достъп до всички компютърни пароли, всички досиета, всички цифри, които представляват жизненоважна статистика...

Пиърсън започна да се движи на стола си като човек, който се буди от ужасен кошмар. Той несъзнателно протегна крак и без да иска ритна основата на пръта за прозореца. Той започна да се плъзга надолу. Междувременно шепотът отпред престана и всички закимаха.

— Лес? — попита Делри. — Ще ми помогнете ли вие двамата с Кедра?

Пиърсън се протегна, за да хване пръта на прозореца, преди той да падне и да пръсне мозъка на някого — може би дори да му среже главата на две с противната си малка кукичка на върха. Той го хвана, започна да го подпира към стената и видя зловещото лице, взряно в прозореца на мазето. Черните очи, като очите на Парцалената кукла Ана, захвърлена под леглото, сезираха в широкоотворените сини очи на Пиърсън. Ивици плът се въртяха като ивици атмосфера около някоя от планетите, които астрономите наричаха газови гиганти. Черните змии на вените пулсираха под буцестия, гол череп. В зяпналата му уста просветваха зъбите.

— Просто ми помогнете с ключалките на това проклето нещо — говореше Делри сякаш от някаква друга галактика. Той се изкиска приятелски. — Те сякаш просто са залепнали.

За Брендън Пиърсън времето сякаш се бе прегънало на две и той се беше върнал обратно до същата сутрин: пак се опита да изкрещи, но шокът го бе лишил от глас и той успя да издаде само сподавен стон — звук на човек, който стене насън.

Проточилата се реч.

Безсмислената снимка.

Кратките поглеждания към ръчния часовник.

Това притеснява ли те? Толкова много хора на едно място? Той беше задал въпроса, а Дюк бе отвърнал с усмивка: Не. Роби може да подуши прилепи.

Този път нямаше кой да го спре и този път усилието на Пиърсън се увенча с пълен успех.

— **ТОВА Е КЛОПКА!** — изкрещя той. — **ТОВА Е КЛОПКА. ТРЯБВА ДА СЕ МАХАМЕ ОТТУК!**

Към него започнаха да се извързват стреснати лица, за да го видят. Но имаше три, които не трябваше да се извързват. Това бяха лицата на Делри, Олсън и на тъмнокосата жена на име Кедра. Те тъкмо се бяха преборили с ключалките и бяха отворили куфара. Това бяха шокирани и гузни лица... но на тях нямаше изненада.

— Сядай, човече! — изсъска Дюк. — Да не си полу...

Горе с трясък се отвори врата. Чу се тропот на ботуши, приближаващи към водещите надолу стълби.

— Какво става? — попита Джанет Брайтууд. Тя говореше директно на Дюк. Очите ѝ бяха широко отворени и изплашени. — Какво говори той?

— **ИЗЧЕЗВАЙТЕ!** — реवेशе Пиърсън. — **ДЯВОЛИТЕ ДА ВИ ВЗЕМАТ, МАХАЙТЕ СЕ ОТТУК! ТОЙ ВИ РАЗПРАВИ ТОЧНО ОБРАТНАТА ПРИКАЗКА! НИЕ СМЕ ТЕЗИ, КОИТО СА ПОПАДНАЛИ В КАПАНА!**

Вратата, която бе в началото на малкото стълбище и водеше надолу към мазето, се отвори с трясък и от сенките горе долетяха най-отвратителните звуци, които Пиърсън бе чувал някога — все едно че слушаше лъвове в яма, които надават рев, когато сред тях подхвърлят живо бебе.

— Кои са тези? — изпищя Джанет. — Кои са тези горе? На лицето ѝ обаче нямаше изписан въпрос. Лицето ѝ прекрасно знаеше кои са тези горе. Какво има там, горе.

— Успокойте се! — кресна Роби Делри на обърканата група, повечето от които продължаваха да седят на сгъваемите си столове. — Те ни обещаха амнистия! Чувате ли ме? Разбирате ли какво ви казвам? Те ми дадоха най-тържествено...

В този момент приземният прозорец вляво от този, през който Пиърсън бе видял първото лице на прилеп, се строши с трясък навътре, посипвайки със стъкла шашардисаните мъже и жени от

първата редица до стената. Една ръка, облечена в костюм „Армани“, се провря през назъбения отвор и грабна Мойра Ричардсън за косата. Тя изпищя и започна да удря ръката, която я държеше и която всъщност съвсем не беше ръка, а няколко нокътя на граблива птица.

Без да се замисля, Пиърсън сграбчи пръта на прозореца, спусна се напред и засили пръта към прилеповото лице, което се вирише през дупката в стъклото. Куката се заби в едното око на съществото. Гъста, стипчива течност като мастило закапа по протегнатите ръце на Пиърсън. Човекът-прилеп изрева свирепо — на Пиърсън това не му прозвуча като рев от болка, но все пак се надяваше, че е болка — и след това падна назад, измъквайки пръта за прозореца от ръцете на Пиърсън в ръмьация навън дъжд. Преди да се скрие изцяло от погледа на Пиърсън, той видя как от покритата с тумори кожа започва да се издига бяла пара и му замириса на

(прах, урина и люти чушки)

нещо неприятно.

Кам Стивънс грабна Мойра в прегръдките си и погледна Пиърсън с изненадани, невярващи очи. От всички страни бяха обградени с мъже и жени, на чиито лица бе изписано същото изражение, мъже и жени, замръзнали като стадо елени в светлината на фаровете на някой камион.

На мен нещо не ми приличат на борци от съпротивата, помисли си Пиърсън. Приличат на овце, затворени за подстригване... и юдата-козел, който ги е довел в кошарата, си седи в центъра на стаята заедно със своите съучастници.

Свирепият рев горе се приближаваше, но не със същата скорост, с която Пиърсън бе очаквал. Тогава той си спомни колко тясна е стълбата — прекалено тясна, за да могат двама души да вървят един до друг — и наум благодари на Бога, преди да се спусне напред. Той сграбчи Дюк за вратовръзката и започна да го тегли, за да го изправи на крака.

— Хайде — каза той. — Ще се чупим от това място. Има ли заден изход?

— Аз... не зная — Дюк триеше едното си слепоочие бавно и с всичка сила, като човек, който има силно главоболие. — Роби ли направи това? Роби? Не може да бъде, нали не е възможно? — той гледаше Пиърсън с жалка удивена настойчивост.

— Страхувам се, че е така, Дюк. Хайде.

Той направи две крачки по пътеката, като продължаваше да държи Дюк за вратовръзката, но се спря. Делри, Олсън и Кедрата се ровеха в куфара и сега в ръцете им просветнаха автоматични оръжия с размерите на пистолети и смешни на вид тънки и дълги приклади. Пиърсън не бе виждал „Узи“ извън филмите по телевизията, но предположи, че това са точно узита. И какво значение имаше дали са узита или нещо подобно — нали бяха пистолети?

— Стойте — каза Делри. Явно говореше на Дюк и Пиърсън. Той се опитваше да се усмихне, но на лицето му имаше изражение на затворник — осъден на смърт, когото току-що са уведомили, че присъдата не е отменена. — Стойте си по местата.

Дюк продължи да се придвижва. Той бе на самата пътека, а Пиърсън бе успоредно с него. Останалите започнаха да се изправят и да ги следват, пробивайки си път напред, като непрекъснато поглеждаха през рамо назад, към вратата на стълбата. По очите им се четеше, че пистолетите не им харесват, но ръмженето и ревят, които долитаха от горния етаж, им харесваха още по-малко.

— Защо, бе човече? — попита Дюк и Пиърсън усети, че той е на ръба да се разреве. Той протегна напред ръце, с длани нагоре. — Защо си ни предал?

— Спри, Дюк, предупреждавам те — каза Лестър Олсън с мек шотландски акцент.

— И останалите да си седат по местата! — изкомандва Кедрата. Тя обаче не звучеше никак меко. Очите ѝ се въртяха напред-назад в орбитите и се опитваха да обхванат цялото помещение.

— Ние и без това нямахме никакъв шанс — каза Делри на Дюк. — Те бяха по петите ни и можеха да ни хванат, в който момент решат, но ми предложиха сделка. Разбирате ли ме? Никого не съм предавал; никога никого не съм предавал. Те дойдоха при мен — той говореше разгорещено, сякаш тази разлика бе от голямо значение за него, но честото премигване на клепачите му говореше друго. Сякаш вътре в него имаше още един Роби Делри, един по-добър Роби Делри, който се опитваше с всичка сила да се разграничи от това срамно предателство.

— ТИ СИ ЕДИН ДОЛЕН ЛЪЖЕЦ! — изкрещя с всичка сила Дюк Райнмън, а в гласа му се усещаше болката от предателството и злобата, с която разбираше всичко, което се бе случило. Той се спусна

към мъжа, който му бе помогнал да запази здравия си разум, а може би и живота си в бързия влак... и тогава всичко се случи едновременно.

Пиърсън не можа да види всичко, но някак имаше чувството, че го е видял. Той видя как Роби Делри се поколеба, след това обърна оръжието си странично, сякаш се готвеше да удари Дюк с него, а не да го застреля. Видя Лестър Олсън, който бе застрелял прилепа във фермата в Нюбърипорт бум-бум-бум, преди да го хване шубето и да реши да сключи сделка, как доближава приклада на собствения си пистолет към токата на колана си и натиска спусъка. Веднага видя как през вентилационните отвори на пистолета се появяват сини езичета пламък и чу прегракналото туф! туф! туф! туф!, което явно бе начинът, по който звучаха автоматичните пистолети в реалния свят. Чу как нещо невидимо прорязва въздуха пред лицето му, сякаш дух си поема дъх. И видя как Дюк полетя назад, а от бялата му риза се разплиска кръв и изпръска бежовия му костюм. Видя как мъжът, който бе стоял точно зад Дюк, падна на колене, скрил очите си с ръце, а между пръстите му на струйки започна да се стича яркочервена кръв.

Някой — може би Джанет Брайтууд — бе затворил вратата между стълбището и помещението, в което бяха всички, преди да започне събранието. Сега вратата се разтвори с трясък и двама души-прилепи, облечени в униформите на бостънската полиция, се вмъкнаха вътре. Техните малки, свити лица се взираха свирепо от огромните им и странно неспокойни глави.

— Амнистия! — крещеше Роби Делри. Сега луничките на лицето му се открояваха така ясно, сякаш беше жигосан, а кожата, върху която бяха отпечатани, бе пепелявобяла. — Амнистия! Обещаха ми амнистия, ако останете по местата си и вдигнете ръце!

Няколко души — най-вече онези, които се бяха събрали около кафеварката — наистина вдигнаха ръцете си, въпреки че едновременно с това продължиха да отстъпват от униформените прилепи. Един от прилепите се пресегна напред с тихо ръмжене, хвана един мъж за ризата и започна да го тегли към себе си. Още преди Пиърсън да разбере какво точно става, нещото бе извадило очите на човека. Нещото поогледа няколко мига желеподобните остатъци върху странната си, безформена длан, след това ги метна в устата си.

И когато още два прилепа се промъкнаха през вратата и започнаха да оглеждат със своите черни лъскави очички, другият

прилеп-полицай извади служебния си пистолет и стреля три пъти, изглежда, напосоки към тълпата.

— Не! — Пиърсън чу виковете на Делри. — Не, вие ми обещахте!

Джанет Брайтууд грабна кафеварката, вдигна я над главата си и я запрати към новодошлите. Тя се удари с приглушено метално издумкване и разплиска горещо кафе по съществото. Този път не можеше да се сбърка болката във вика. Един от полицаите-прилепи посегна към нея. Брайтууд се наведе, опита се да побегне, но я препънаха... и изведнъж тя изчезна, повлечена от тълпата, която се бе втурнала към предната част на помещението.

Сега започнаха да се трошат всички прозорци и Пиърсън успя да чуе приближаващи сирени. Той видя как прилепите се разделиха на две групи и се спуснаха от двете страни на стаята, съвсем явно решени да натикат Хората от десет часа, които бяха изпаднали в паника, в складовото помещение, което се намираше зад триножника, вече съборен на земята.

Олсън хвърли оръжието си, грабна Кедра за ръката и се втурна в тази посока. Ръка на прилеп се провря през един от прозорците, грабна кичур от театралната му бяла коса и започна да го тегли нагоре, докато той се задушаваше и гъгнеше нещо. През прозореца се подаде още една ръка и един десетсантиметров нокът отвори гърлото му и от него изтече яркочервена кръв.

Свършиха ти дните, в които си пумкал прилепи във ферми по крайбрежието, приятелче, помисли си Пиърсън кисело. Той пак се обърна към предната част на помещението. Делри стоеше между отворения куфар и падналия триножник, автоматът висеше в ръката му, а очите му бяха изумени до напълно празен поглед. Когато Пиърсън изтегли узито за приклада, човекът не направи почти никакъв опит да се противопостави.

— Те ни обещаха амнистия — каза той на Пиърсън. — Обещаха ни.

— Ти наистина ли реши, че можеш да се довериш на същества, които изглеждат по този начин? — попита Пиърсън и след това с всичка сила заби приклада в лицето на Делри. Чу как нещо изпука — сигурно беше счупил носа на Делри — и безумният варварин, който се

бе събудил в банкерската му душа, изпита истинско доволство от тази груба жестокост.

Той тръгна към коридора на зиг-заг между кашоните, коридора, който хората вече бяха разширили, втурвайки се напред, след това се спря, като чу стрелба зад сградата. Стрелба... писъци... триумфален рев.

Пиърсън се извърна рязко и видя Кам Стивънс и Мойра Ричардсън в началото на пътеката между съгваемите столове. Имаха еднакви шокирани лица и се държаха за ръце. Пиърсън имаше време да помисли: *Хензел и Гретел трябва да са изглеждали точно така, когато най-накрая са се измъкнали от захарната къщичка.*

Тогавя той се наведе, взе автоматите на Кендра и Олсън и им подаде по един.

Още два прилепа влязоха през задната врата. Те се движеха съвсем спокойно, сякаш всичко вървеше по план... което, предположи Пиърсън, сигурно си беше така. Действието се беше пренесло в задната част на сградата — там беше сега кошарата с овцете, не тук, и прилепите не просто стрижеха.

— Хайде — каза Кам на Мойра. — Да им дадем да разберат на тези гадове.

Прилепите отзад малко късно разбраха, че няколко души от бегълците са решили да се обърнат и да се бият. Един от тях се обърна, може би за да избяга, налетя в един от новопристигналите и се подхлъзна в разлятото кафе. И двамата паднаха на земята. Пиърсън стреля в този, който беше останал прав. Узито издаде своето незадоволително туф! туф! туф! и прилепът полетя назад, нечовешкото му лице се разцепи и от него се издигна облак зловонен дим... Пиърсън си помисли, че всичко изглежда така, сякаш те наистина са само илюзия.

Кам и Мойра се ориентираха какво да правят, откриха огън към останалите прилепи и ги хванаха в огнено поле, което ги отблъсна назад към стената и ги свали на пода, а от дрехите им вече се надигаше лека пара, която много напомняше на Пиърсън на аромата на астри в мраморните островчета пред Първа търговска.

— Хайде — каза Пиърсън. — Ако тръгнем сега, може да имаме шанс.

— Но... — започна Камерън. Той се огледа наоколо с широко отворени очи — опитваше се да излезе от унеса си. Това беше добре; Пиърсън знаеше, че ще трябва да държат очите си добре отворени, ако искат да се измъкнат от тази работа.

— Няма значение, Кам — каза Мойра. Тя също се бе огледала наоколо и бе забелязала, че те са единствените и от хората и от прилепите, — останали тук. Всички останали бяха излезли през задния изход. — Хайде да вървим. Мисля, че ще имаме най-голям шанс, ако минем през вратата, през която дойдохме.

— Да — каза Пиърсън. — Но този шанс няма да трае дълго.

Той хвърли един последен поглед към Дюк, който лежеше на пода, а на лицето му бе застинала болка и недоумение. Щеше му се да има време да затвори очите на Дюк, но нямаше.

— Да вървим — каза той и тръгнаха.

Докато стигнат до вратата, която водеше към площадката пред магазина и Кеймбридж авеню, стрелбата, която долиташе откъм задната част на къщата, започна да затихва. *Колко ли са мъртвите* — зачуди се Пиърсън и първият отговор, който дойде главата му — *всички*, — му се стори ужасен, но бе твърде вероятен, за да го отрече човек. Предположи, че може би още един-двама са се измъкнали, но едва ли повече. Клопката се бе оказала много добра, бяха обградени тихо и незабележимо, докато Роби Делри си триеше зъбите, разтегляйки речта си във времето, като непрекъснато си гледеше часовника... може би бе очаквал някакъв сигнал, който Пиърсън бе изпреварил.

Ако се бях усетил малко по-рано, Дюк щеше да е още жив, помисли си той с горчивина. Може би беше вярно, но де да се изпълняваха така нашите желания... Сега не беше време за самообвинения.

Един прилеп-полицай бе оставен на пост пред книжарницата, но той бе с лице към улицата, може би следеше да няма нежелана намеса. Пиърсън подаде глава през вратата и каза:

— Хей, ти гадно парче месо, имаш ли една цигара?

Прилепът се обърна. Пиърсън стреля в лицето му.

4

Малко след един часа през същата нощ трима души — двама мъже и една жена, със скъсани найлонови чорапи и мръсна червена пола — тичаха успоредно с един товарен влак, който тъкмо потегляше от Южната гара на пристанището. По-младият от мъжете лесно скочи в отворената четвъртита уста на един от „конските“ вагони, обърна се и подаде ръце на жената. Тя се препъна и извика, когато се строши едно от токчетата на високите ѝ обувки. Пиърсън я прихвана през кръста (усети убийствено нежен аромат на „Джорджо“ някъде под доста по-силния мирис на пот и страх), тича известно време с нея по този начин, после ѝ изкрещя да скочи. В момента, в който тя подскочи, той я грабна за бедрата и я повдигна към протегнатите ръце на Камерън. Тя се вкопчи в ръцете и Пиърсън я бутна силно за последен път, за да помогне на Стивънс да я изтегли нагоре.

Пиърсън бе изостанал, опитвайки се да ѝ помогне, и сега виждаше приближаващата се ограда, която очертаваше края на депото за маневри. Товарният влак се движеше по релсите, промъквайки се през очертания със синджири изход — нямаше да има място за влака и за Пиърсън едновременно; ако не успееше да се качи, щеше да остане на гарата.

Кам погледна през вратата на вагона, видя приближаващата се ограда и пак подаде ръце.

— Хайде! — извика той. — Ще успееш!

Пиърсън едва ли щеше да го направи — в никакъв случай нямаше да успее в старите времена, когато пушеше по две кутии на ден. Сега обаче успя да намери още малко сили — и в дробовете си, и в краката. Спринтира по натрупаната с боклуци и сгур пътека покрай релсите, отново временно изпревари бавно потракващия влак, протегна ръцете си нагоре, с изпънати пръсти, за да докосне ръцете на Кам над главата си, и в този миг се появи оградата. Виждаха се острите шипове на бодливата тел, които се подаваха, навити между брънките на веригата.

В този момент в съзнанието му сякаш се отвори едно око и той видя жена си, седнала на стола си в дневната, с подпухнало от плач лице и зачервени очи. Видя я да разказва на двама униформени полицаи, че мъжът ѝ е изчезнал. Дори видя купчинката с любимите книжки на Джени на масичката до нея. Дали наистина всичко това се случваше? Да — под една или друга форма, — той бе сигурен, че е така. И Лизабет, която не бе изпушила нито една цигара в живота си, въобще няма да види черните очички и щръкналите зъби под лицата на двамата полицаи, седнали на дивана срещу нея; тя няма да види течещите тумори или черните пулсиращи вени, набраздили голите им черепи.

Няма да разбере. Няма да види.

Да благослови Бог слепотата ѝ, помисли си Пиърсън. И дай боже слепотата ѝ да е вечна.

Той залитна към тъмното туловище на пътуващия на запад товарен влак, към искри, които се силеха спираловидно изпод бавновъртящите се стоманени колела.

— Тичай! — изпищя Мойра и се наведе още повече от вратата на вагона с умоляващи ръце. — Моля те, Брендън, само мъничко още.

— Бързай, тромав задник! — крещеше Кам. — Внимавай, идва оградата!

Не мога! — помисли си Пиърсън. Не мога да бързам, не мога да внимавам за оградата, не мога да направя нищо повече. Просто искам да легна. Просто искам да заспя.

Тогава той си помисли за Дюк и успя да увеличи малко скоростта. Дюк бе прекалено млад, за да знае, че понякога хората губят кураж и се продават, понякога дори тези, които боготвориш, могат да го направят, но не бе прекалено млад, за да хване ръката на Бренд Пиърсън, да му попречи да извика и така да го спаси от самоубийство. Дюк нямаше да иска той да остане на тази глупава товарна гара.

Успя да направи един последен спринт към протегнатите ръце, наблюдавайки с крайчеца на око си оградата, която сега сякаш скочи към него, и хвана пръстите на Кам. Подскочи и усети ръката на Мойра да го държи здраво под мишницата, след това изпълзя във вагона, стъпвайки вътре с десния си крак, секунда преди оградата да го откъсне заедно с обувката.

— Всички на борда за Момчешки приключения — каза той задъхано. — Илюстрации от Н. С. Уайът!

— Какво? — попита Мойра. — Какво каза?

Той се извърна и ги погледна през сплъстен кичур коса, отпуснат на лактите си, поемайки с мъка дъх.

— Няма значение. Кой има една цигара? Умирам за една цигара.

Те го гледаха зяпнали и мълчаливи известно време, после се спогледаха и едновременно избухнаха в луд смях. Пиърсън се досети, че това сигурно е знак, че са влюбени.

Докато те се търкаляха по пода на товарния вагон и ревяха от смях, Пиърсън бавно седна и започна да изследва вътрешните джобове на мръсния си раздран шлифер.

— Аха — каза той, когато ръката му бръкна във втория джоб и усети познатата форма. Той измъкна една смачкана кутия и им я показва.

— За победата.

Товарният влак с грохот прекоси Масачузетс с три малки червени пламъчета, проблясващи на отворената врата на вагона. След седмица бяха в Омаха, като сутрин се мотаеха из централните улици, наблюдаваха хората, които си пиеха кафето навън дори когато валеше дъжд, търсеха Хора от десет часа, търсеха представители на изгубения народ, народа който тръгнал след Джо Кемъл.

До ноември се бяха събрали десетина. Събираха се в един празен склад за железария в Ла Виста.

Организираха първото си нападение в началото на следващата година, от другата страна на реката в Каунсил Блафс, и убиха тридесет изненадани прилепи-банкери и прилепи-експерти. Не беше много, но Бранд Пиърсън знаеше, че убиването на прилепи е като да намалиш цигарите: човек трябва да започне отнякъде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.